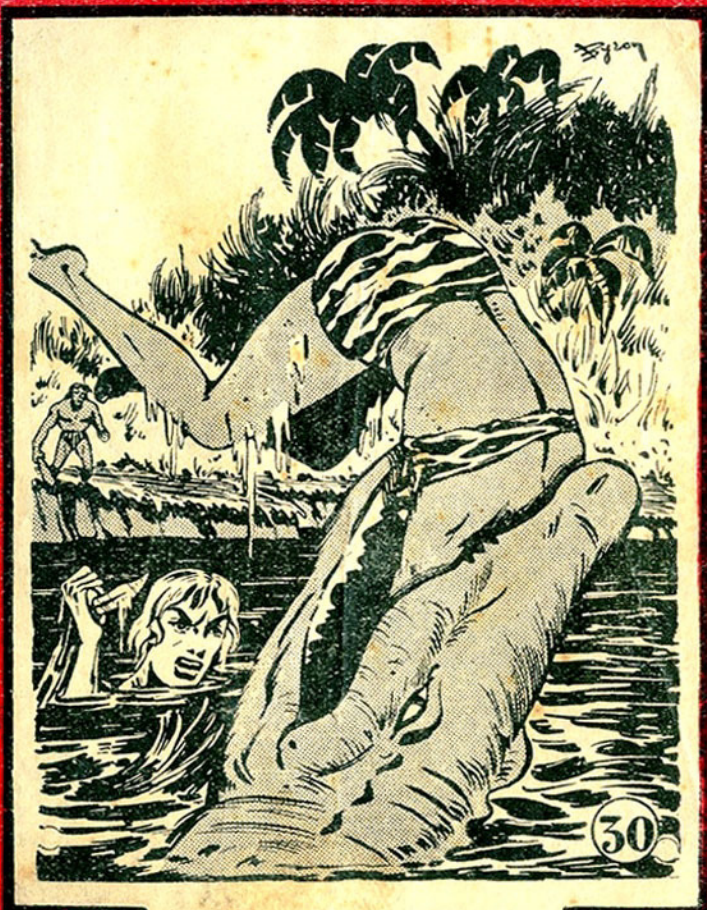

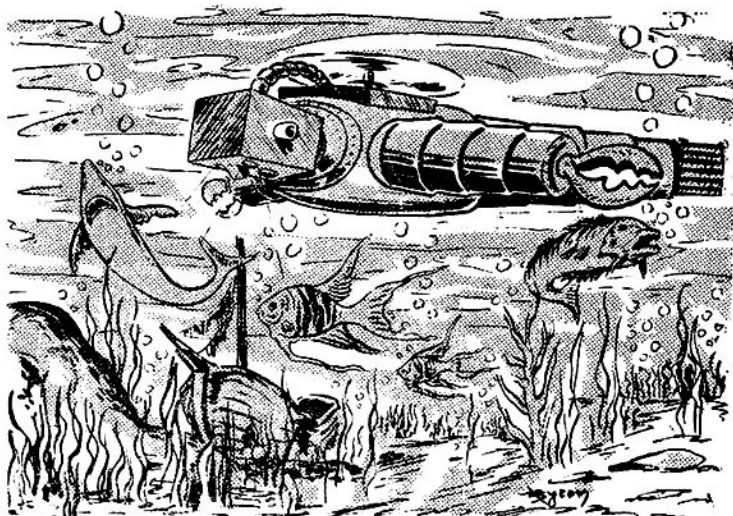
ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ
ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

ΣΤΟ ΒΥΘΟ
ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Ο Κεραυνός
κι' ή Θύελλα
κάνουν επίθεση
στό νησί του κακούργου Έπι-
στήμονα Κράουζ.

Ο «Σκοτεινός Άνθρωπος»
κλεισμένος στον Πύργο της
Συμφοράς, κάνει κάτι άπιστευ-
το! Με τις σατανικές συσκευές
του καταφέρνει να σταματήσει
τις μηχανές του Ρομπότ. Ο
τεράστιος άτσαλένιος γίγαντας
γκρεμίζεται βαρύς κάτω. Βυθί-
ζεται στη θάλασσα...

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Το Ρομπότ
του Κεραυνού
είναι στεγανό.
Σταγόνα νερού
δεν μπορεί να

περάσει στο έσωτερικό του...

Οι δυο Νέοι φθάνουν γρήγο-
ρα στο βυθό.

Η περιοχή αυτή της θάλασ-
σας είναι άγρια. Άπ' τα στρογ-
γυλά παραθυράκια του σκάφους,
βλέπουν παράξενα τεράστια ψά-
ρια. Τρομαχτικά θαλάσσια τέ-
ρατα!..

Ο γιός του Γκαούρ δοκιμά-
ζει τις ηλεκτρικές μηχανές του.

Οἱ δείκτες κινούνται. Λειτουργοῦν.

Ὁ Κράουζ ἔχει σταματήσει τὰ μαγνητικά του κύματα.

Ἡ Θύελλα βάζει ἀμέσως σ' ἐνέργεια τὴ συσκευή τηλεοράσεως. Γυρίζει ἀργὰ τὰ κουμπιά...

Στὸ φωτεινὸ καντράν παρουσιάζεται τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Κάστρου τῆς Συμφοῆς.

Οἱ δύο Νέοι σκύβουν περιέργοι. Ἀντικρῶνουν τὸν Κακοῦργο Ἐπιστήμονα. Τὸ ἀπαίσιον πρῶτο τοῦ φωτίζεται ἀπὸ ἄγρια χαρὰ. Μουρμουρίζει εὐχαριστημένος :

—Τοὺς ἔπνιξα !.. Ἔτσι πληρώνω ἐγὼ ὅσους τολμήσουν νὰ τὰ βάλουν μαζί μου !..

Ἡ Θύελλα ψιθυρίζει στὸ σύντροφό της :

—Ὁ Κράουζ πιστεύει πῶς ἔχουμε πνιγεί... Τόσο τὸ καλύτερο γὰ μᾶς...

Ὁ Κεραυνὸς χαμογελάει :

—Καὶ τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν !

Ἐξακολουθοῦν γιὰ πολὺ ἀκόμα νὰ κυττάζουν στὸ μαγικὸ πλαίσιο...

Καὶ νά : Τὰ μεγάλα βαθουλωμένα μάτια τοῦ Κράουζ σκοτεινιάζουν ξαφνικά. Σὰν κάποιον μαύρη σκῆψη νὰ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του. Μὲ λίγα γρήγορα βήματα φτάνει μπροστὰ στὴ δική του συσκευή τηλεοράσεως. Μουρμουρίζει ἀνήσυχος :

—Θέλεις νὰ μὴν ἔχουν πνιγεί ; Θέλεις νὰ ζοῦν. Τότε γρήγορα πρέπει νὰ περμενῶ δεύτερη ἐπίθεση.

Οἱ δύο Νέοι βλέπουν τὶς κινήσεις τοῦ «Σκοτεινοῦ Ἀνθρώπου». Ὁ Κεραυνὸς γυρίζει ἀμέ-

σως κάποιο διακόπτη. Τεράστιος κόκκινος λαμπτήρας ἀνάβει.

Τώρα ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας δὲν θὰ μπορέσει νὰ δεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ρομπότ. Οἱ κόκκινες ἀκτίνες τοῦ λαμπτήρα εἶναι σκοτεινὸ παραπέτασμα γιὰ τὴ συσκευή του.

Πραγματικά : Ὁ Κράουζ βλέπει στὸ βυθὸ ἀκίνητο τὸ τεράστιο Ρομπότ. Τίποτα περισσότερο ἀπ' αὐτό. Στὸ ἐσωτερικὸ του δὲν διακρίνει παρὰ μονάχα σκοτάδι...

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα τὸν βλέπουν νὰ σφίγγει μὲ λύσσα τὶς γροδιές. Τὸν ἀκοῦν νὰ μουγγρίζει ἄγρια :

—Ζοῦν ! Τὸ Ρομπότ εἶναι στεγανό. Δὲν ἔχουν πνιγεί !.. Μὲ ἄγνωστες ἀκτίνες προστατεύουν τὸ ἐσωτερικὸ του ! Πρέπει νὰ τοὺς καταστρέψω ἀμέσως...

Παρατάει τὸ μηχανήμα. Παίρνει μίαν τρογγυλὴ ἀτομικὴ βόμβα. Ἀνεβαίνει γρήγορα στὴν ταράτσα τοῦ Πύργου του. Μπαίνει στὸ Ρομπότ. Ἀπογειώνεται. Φέρνει μερικὲς βόλτες γύρω ἀπ' τὸ πέτρινο νησί του...

Τέλος σταματᾷ πάνω ἀπ' ἓνα σημεῖο τῆς θάλασσας. Ἐκεῖ ποῦ εἶχε βυθιστεῖ ὁ τεράστιος ἀτσαλένιος γίγαντας τοῦ Κερανοῦ καὶ τῆς Θύελλας. Ρίχνει τὴ βόμβα...

Ἀλίμονο ! Τρομακτικὴ ἔκρηξη γίνεται στὸ βυθὸ ! Τὰ νερὰ πετάγονται ὡς ἑκατὸ μέτρα ψηλά !.. Ὀλόκληρο τὸ νησί τραντάζεται σὰν ἀπὸ σεισμό !...

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος» καγχάζει ἐνθουσιασμένος :

—Χά, χά, χά !.. Οὔτε ρουθού-

νι, δὲν ἔμεινε ἀπὸ δαύτους!.. Τέτοιο φοριχτὸ τέλος περιμένει ὅλους τοὺς ἐχθρούς μου!..

Ἄμέσως μουρμουρίζει:

— Τώρα εἰμαι μονάχος καὶ λεύτερος νὰ καταστρέψω τὸν κόσμο! Νὰ καταικτιῶ τὸ Ἄπειρο! Νὰ γκρεμίσω ἀπ' τὸ θρόνο του τὸ Θεό!..

Τὰ νερά τῆς θάλασσας ἤσυχάζουν. Ἡ ἀναταραχὴ ἀπ' τὴ δίνη τῆς φοβερῆς ἐκρήξεως, σταματάει...

Καὶ νά: Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας βλέπει νὰ ἐπιπλέουν τὰ πιδ ἑλαφρὰ συντρίμια τοῦ κατεστραμμένου Ρομπότ. Κοιμάτια ἀπ' τὰ ξυλένια καθίσματά του. Ξύλα ἀπ' τὰ κιβώτια τῶν τροφίμων. Τὰ δυὸ δερμάτινα ὑποδήματα τοῦ Κεραυνοῦ. Κουρέλια ἀπ' τὸ φόρεμα τῆς Θύελλας!..

Ὁ σιδερένιος σκαλετὸς καὶ τ' ἄλλα μεταλλικὰ συντρίμια τοῦ Ρομπότ, σὰν πιδ βαριά, πρέπει νάχουν μείνει στὸ βυθό.

Ὁ Κράουζ ψιθυρίζει ἱκανοποιημένος:

— Τῷδερα!.. Οἱ βόμβες μου ἔχουν τρομαχτικὴ δύναμη! Μὲ δέκα ἅπ' αὐτές, θὰ μπορούσα νὰ τινάξω τὴ Γῆ στὸν ἀέρα!

Συλλογιέται γιὰ λίγο. Συνεχίζει:

— Οἱ δυὸ θανάσιμοι ἐχθροὶ μου δὲν ζοῦν πιά. Τώρα πρέπει νὰ πετάξω στὸ νηοὶ τοῦ Κράμπ. Νὰ καταστρέψω καὶ τὸ Ἐργαστήριό τους...

Ἀπ' τὰ πόδια τοῦ Ρομπότ ἀντηχοῦν οἱ τρομαχτικὲς ἀτομικὲς ἐκρήξεις... Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος» πετάει γιὰ τὸ μα-

γευτικὸ νηοὶ τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Θύελλας...

ΣΚΛΗΡΟΣ ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ὁ καλόκαρδος Κραγιαμποῦ μέρα μὲ τὴ μέρα γίνεται πιδ γενναῖο καὶ ἀτρόμητο παλικάρι.

Ὁ Ταρζάν εἶναι περήφανος γι' αὐτόν. Πιστεύει τώρα πὼς θὰ γίνῃ κάποτε ἀντάξιος διὰδοχὸς του στὸ θρόνο τῆς ἀπεραντῆς καὶ ἄγριας Ζούγκλας.

Ὅμως ἓνα μονάχα τὸν στεναχωρεῖ: Ὁ Κραγιαμποῦ ἔχει διακόψει τὶς σπουδὲς του. Θὰ μείνῃ ἀμόρφωτος...

Ἔτσι, παίρνει τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν ξαναστείλῃ στὴν Ἀγγλία. Νὰ μορφωθεῖ ὅσο μπορεῖ περισσότερο. Θέλει, ὅταν κάποτε γυρίσει, νὰ εἶναι ἕνας σοφὸς νέος. Νὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ πιδ ἄξιος Ἀρχοντας ἀπ' αὐτόν!..

Ὁ Γιὸς τοῦ Ταρζάν δὲν θέλει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀγγλία. Ὅμως ὑπακούει στὴ διαταγὴ τοῦ Πατέρα του. Ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ μακρυνὸ ταξίδι.

Ἡ Τζέϊν θὰ πάει μαζί του. Θὰ γυρίσουν ἀπ' τὴν Ἀγγλία μόλις τελειώσουν οἱ σπουδὲς.

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ, μαζί μὲ τὸν Ποχοπίχο καὶ τὴ Χουχού, συνοδεύουν τὸν Ταρζάν, τὴ συντροφίσσα καὶ τὸ γιό του, στὸ μεγάλο λιμάνι. Ὁ νάνος ἀκολουθεῖ φυσικά, καβάλλα στὸν ψωραλέο του Καθαρόαιμο!

Ἡ Τζέϊν καὶ ὁ Κραγιαμποῦ μπαίνουν σ' ἓνα μεγάλο καράβι. Σὲ λίγο θὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴ μακρυνὴ Ἀγγλία...

Ἡ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ ἀποχωρισμοῦ εἶναι ἀφάνταστα συγκινητικὲς. Οἱ δυὸ πανώριες

γυναῖκες φιλιῶνται δακρυσμένες.
 Ὁ Κραγιαμπού φιλάει με λυγ-
 μούς τὸν Πατέρα του. Τὴν Τα-
 ταμπού. Τὸν Γκαούρ. Τὴ Χου-
 χού...

Τέλος ψάχνει νὰ βρεῖ τὸν Πο-
 κοπίκο. Νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ...

Ὁ νάνος δὲν φαίνεται που-
 θενά!..

Ἀλίμονο! Ὁ «Δυσθεόρατος
 Ἀντρακλας» ἔχει κυρτεῖ πίσω
 ἀπὸ σωροὺς τσουβάλια. Κάπου
 κοντὰ στὴν προκυμαία τοῦ λι-
 μανιού... Ἐκεῖ κλαίει μὲ πνιγ-
 μένα ἀναφυλλητά. Πονάει πολὺ
 γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ τ' ἀγαπη-
 μένου του Κραγιαμπού. Ὅμως
 δὲν θέλει ν' ἀποδειχτεῖ. Δὲν θέ-
 λει νὰ τὸν δούρ νὰ κλαίει...

Καμμιά φορὰ τὸ μεγάλο κα-
 ράβι σφυρίζει τρεῖς φορές... Ξε-
 κινάει... Ὁ τεράστιος ὄγκος του
 μικραίνει πολὺ στὸ βάθος τοῦ
 ὀρίζοντα...

Ὁ Ποκοπίκο σκουπίζει τώρα
 τὰ δακρυσμένα μάτια του. Ξε-
 τρυπώνει ἀπ' τὰ τσουβάλια...
 Τρέχει, βιαστικός τάχα, κοντὰ
 στοὺς ἄλλους. Παρασταίνει τὸν
 ἀτάραχο:

— Μπά;! Λάκμισε κι' ὅλας τὸ
 πλεούμενο;! Κρίμας! Δὲν πρό-
 κανα νὰ χαιρετίσω τὸ βαπτι-
 στήρι (1)...

Μὲ βουρκαωμένα μάτια ἡ Τα-
 ταμπού τὸν ρωτᾷ:

— Μὰ ποῦ ἤσουνα, Ποκοπίκο;
 Τὸ καὶμένο παιδί σὲ ζητοῦσε...

Ὁ νάνος κάνει πὼς δένει τὴ
 ζώνη του τομαρένιου παντελο-
 νιοῦ του. Διαμαρτύρεται:

— Ὁχ, ἀδερφε μου!.. Οὔτε
 πρὸς «τέτοιο» του δὲν μπορεῖ
 νὰ πάει κανένας!..

Ἡ Χουχού συμπληρῶνει:

— Μὲ συγχωρεῖτε κυῖλας!

Ὁ Ποκοπίκο κυττάζει ἀκίνη-
 τος τώρα τὸ μεγάλο Καράβι. Τὸ
 βλέπει νὰ χάνεται στὸ βάθος τοῦ
 θαμποῦ ὀρίζοντα. Ἐνας θλιμμέ-
 νος σκοπὸς βγαίνει ἀπ' τὰ χεῖλια
 του. Σιγανοτραγουδάει:

«Ὡρα καλὴ σου, Κραγιαμπού,
 ὦρα καλὴ σου φίλε!..

Μὲ τ' ἀγέρακι ποῦ φουσᾷ

ἕνα φιλί σου στείλει!..»

Ταυτόχρονα κάνει κάτι συγ-
 κλητικό. Εἶναι ἕνα ὑπέροχο ἔ-
 θιμο τῆς φυλῆς του: Τραβάει
 τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζά-
 ρα. Μὲ τὴν αἰχμὴ τῆς χαράζει
 ἐλαφρὰ τὰ στήθεα του. Ἀκρι-
 βῶς στὸ μέρος τῆς καρδιάς...

Ἀμέσως μαζεύει μὲ τὴ χου-
 φτα του τὸ αἷμα ποῦ ξεπηδάει
 ἀχνιστὸ ἀπ' τὴ μικρὴ πληγὴ.
 Ραντίζει μ' αὐτὸ τὴ θάλασσα.
 Συνεχίζει τὸ θλιβερὸ τραγούδι:

«Κι' ἐγὼ γιὰ προσκυνήματα
 τῆς ψωροαφεντιάς μου,
 σοῦ στέλνω μὲ τὰ κύματα
 τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου!..»

Τὰ μάτια τοῦ Γκαούρ καὶ τοῦ
 Ταρζάν εἶναι ἔτοιμα νὰ βουρκαώ-
 σουν. Ἐνας λυγμὸς ξεπερῶνει
 ἀπ' τὰ χεῖλια τῆς πανώριας Τα-
 ταμπού

Ὁ Ποκοπίκο καταλαβαίνει πὼς
 δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθεῖ ἄλλο.
 Τ' ἀναφυλλητὰ ἔχουν φτάσει στὸ
 λαρῦγκι του. Τὸν πνίγουν. Ἀπὸ
 στιγμή σὲ στιγμή θὰ ξεσπάσει
 σὲ κλάμμα...

Γιὰ νὰ προλάβει τὸ κακό, φουσ-

(1) Ὁ νάνος ἔχει δώσει στὸ γιό
 τοῦ Ταρζάν τὸ ὄνομα «Κραγι-
 αμπού.»

‘Ο Ποκοπίκο ξεφωνίζει: ἐνθουσιασμένος :

— Έξω τὸ... Μπυρκαλοκίνητο. Έξω ὁ Ἀεραπόρος τοῦ...
Ἰππικούσου ! Ὅστις γουστᾷρει σφάξιμο νὰ μοῦ σφυρίξει νὰ
προσγειωθῶ !

σάει μὲ κωμικὸ θόρυβο τὴ μύτη
του. Μουρμουρίζει :

— Νὰ πάρει ἡ ὁρμή ! Πούντια-
σα μὲ τὴν ὑγρασία !..

Μονάχα ἡ Χουχοῦ δὲν κατα-
λαβαίνει τὸ δράμα πὺν παίζεται
στὴν ψυχὴ τοῦ νάνου. Τὸν μαλ-
λώνει :

— Ντροπὴ σου, χρυσό μου !
Ἐπιτρέπεται νὰ φουσεῖς τὴ μύ-
τη σου εἰς τόσον θλιβερώδεις
στιγμᾶς ;

Ἄποκοπίκο συνέρχεται. Ἀ-
νοίγει τὴν τεράστια παλάμη του.
Τὴν κολλάει μ' ὁρμὴ στὸ παχου-
λὸ πρόσωπο τῆς πυγμαίας.

— Κλάφφφ !..

Μουρμουρίζει βαριά :

— Ἀμὰν στράχα, ἀδερφέ μου !
Σὰν βεντούζα κόλλησε !..

Ἢ Χουχοῦ κάνει νὰ τὸν πιά-
σει...

Ἄ νάνος τρέχει. Φτάνει στὸν
Καθαρόαιμο. Πηδάει στὴ ράχη
του. Τὸν σπηρουνίζει μὲ γυμνὲς
φτέρνες :

— Ἰσα σαῖνι μου ! Πᾶτα γκά-
ξι γιατί χαθήκαμε ! Ἡ Ματζελ
θὰ μοῦ κάνει τὸ σβέρκο σὰν τὰ...
καπούλια σου, μετὰ συγχωρή-
σεως !

Σὲ λίγο, ὅλοι μαζί, παίρνουν
τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Προχω-

ρουν άργά γιά τήν άγαπημένη τους Ζούγκλα.

Πάνω στον ώμο του Γκαούρ έχει θronιαστεί καμαρωτός ο Πίκ. Τό τετραπέρατο κοράκι τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα γίγαντα.

Ἡ Ταταμπού κρατάει στήν άγκαλιά της τή Βάτ. Τή μικρή χαριτωμένη μαϊμουδίτσα. Πίσω ἀπ' τόν Ταρζάν άκολουθεῖ θλιμμένη ἡ Τοίτα. Ὁ μεγάλος κι ἔξυπνος πύθηκος τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ ΤΙΓΡΕΩΝ

Γιά κάμποσες ώρες προχωρουν ἡσυχoi. Ἀνενόητοι...

Ὅμως τό ταξίδι τους δέν εἶναι γραφτό νά τελειώσει ἔτσι.

Ξαφνικά, οὐρλιαχτό πεινασμένης τίγρης φτάνει στ' αὐτιά τους. Τό θεριό δέν φαίνεται νά βρίσχεται μακριά...

Ὁ Ποκοπίκο πετιέται ὀρθός στή ράχη τοῦ Καθαρόαιμου. Πηδάει στον αέρα. Ἀρπάζεται ἀπό χαμηλό κλαδί κάποιου δέντρου. Σκαρφαλώνει σάν πύθηκος ψηλά. Σκύβει άμέσως κάτω. Κυττάζει μέ συμπόνια τόν τρίποδο γάϊδαρο. Τοῦ φωνάζει:

—Τι νά σοῦ κάνω, Σαῖνι μου!.. Ἀνέβα κι' ἐλόγου σου νά γλυτώσεις!..

Τό ἴδιο κάνει κι' ἡ Χουχοῦ. Τρομαγμένη κι' ἐκείνη σκαρφαλώνει στό ἴδιο δέντρο.

Ἡ Τοίτα κι' ἡ Βάτ τήν ακολουθοῦν. Τρέμουν κι' ἐκείνες τήν πεινασμένη τίγρη.

Ὁ τετραπέρατος Πίκ φτερουγίζει ἀπ' τόν ώμο τοῦ Γκαούρ. Φέρνει βόλτες πάνω ἀπ' τις κορφές τῶν θεόρατων δέντρων... Κράζει άγρια.

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ταταμπού τροβάνε τ' άστραφτερά μαχαίρια. Ὁ Γκαούρ σφίγγει τό τρομερό ρόπαλό του.

Κι' οἱ τρεῖς εἶναι ἔτοιμοι νά δεχτοῦν τήν ἐπίθεση τοῦ θεριοῦ.

Ὅμως ἡ τίγρη δέν παρουσιάζεται... Ὁ μελαφός Ἑλληνας τήν προκαλεῖ. Βγάξει τήν τρομαχτική κραυγή του:

—Ὅσοοῦσου! Ὅσοοῦσου!.. Τά γύρω βουνά ἀντιλαλοῦνε άγρια στ' άκουσμά της.

Ταυτόχρονα σχεδόν, κάνει τό ἴδιο κι' ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας:

—Ἀαάάάάάά!.. Ἀαάάάάάά!.. Ἡ φοβερή κραυγή του κάνει ν' ἀντηχήσουν τά οὐράνια!

Καί νά: τήν ἴδια στιγμή δυό μανιασμένες τίγρεις χύνονται πάνω τους.

Ὁ Γκαούρ χτυπάει μέ τό ρόπαλο τή μιὰ στό κεφάλι. Τό θεριό σωριάζεται κάτω σκοτωμένο.

Ἡ ἄλλη τίγρη κάνει φοβερό πύδημα... Ὁ Ταρζάν προφταίνει. Καρφώνει τό μαχαίρι του στήν καρδιά της.

Τό θεριό βγάξει πνιγμένο μουγγρητό. Γκρεμίζεται μέ βαρὺ γδούπο. Μένει νεκρό.

Ὁ Ποκοπίκο φωνάζει πάνω ἀπ' τό δέντρο:

—Πάνε κι' αὐτές! Πέσ' πῶς τίς... ἔσφαξα!..

Ὅμως ἄλῃμονο!.. Ἀμέσως σχεδόν, αὐρλιαχτά ἀπό πολλές τίγρεις άκούγονται. Κι' όλες μαζί τώρα περικυκλώνουν τοὺς τρεῖς συντρόφους... Εἶναι ἔτοιμες νά κάνουν ὀμαδική ἐπίθεση. Νά τοὺς κατασπαράξουν...

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ταταμπού νοιώθουν τόν τρομερό

κίνδυνο. Τὰ θεριά εἶναι ἔξι.
Αὐτοὶ μονάχα τρεῖς...

Ἀδύνατο νὰ τὰ βγάλουν πέ-
ρα μαζί τους. Οἱ στιγμές πού
περνᾶνε εἶναι τραγικές. Ἰσως
κι' οἱ τελευταῖες τῆς ζωῆς
τους...

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας εἶναι
ἔτοιμος νὰ χυθεῖ, μὲ τὸ ρόπαλό
του μονάχα, πάνω στὶς πεινα-
σμένες τίγρεις. Ὅ,τι εἶναι νὰ
γίνει, ἄς γίνει !..

Ὅμως ὁ Ταρζάν εἶναι ἔξυ-
πνος. Πονηρὸς ! Συγκρατεῖ τὸν
Γκαούρ. Τοῦ ψιθυρίζει γρήγορα :

— Στήριξον γερά στὰ ποδά-
ρια. Θὰ πηδήσω στοὺς ὤμους
σου...

Ἀμέσως γυρίζει στὴν πανώ-
ρια Ταταμπού. Τῆς λέει τὸ ἴδιο
σιγὰ :

— Ἐσὺ θὰ σκορφαλώσεις ἀ-
μέσως. Θὰ καθίσεις στοὺς δι-
κοὺς μου ὤμους...

Ἔτσι καὶ γίνεται : Ὁ Ἀρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας μ' ἓνα πῆ-
δημα θρονιάζεται πάνω στὸν
Γκαούρ. Ταυτόχρονα σχεδὸν πη-
δάει κι' ἡ μελαψὴ Ἕλληνίδα.
Πιάνεται ἀπ' τὰ μαλλιά τοῦ συν-
τρόφου τῆς. Φτάνει στὴ ράχη
τοῦ Ταρζάν. Κάθεται ἐκεῖ...

Τώρα κι' οἱ τρεῖς, ὁ ἓνας πά-
νω στὸν ἄλλον, ἔχουν φτιάξει
ἓναν ἀνθρώπινο πύργο.

Οἱ τίγρεις ὑποχωροῦν φοβι-
σμένες. Κυττάζουν μὲ τρομαγμέ-
να μάτια τ' ἄλλοκοτο αὐτὸ σύμ-
πλεγμα. Νομίζουν πὼς εἶναι τέ-
ρας. Δειλιάζουν νὰ ἐπιτεθοῦν...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἔχει ἄπειρα τέτοια τεχνάσματα.
Ἀμέτρητες φορές ἔχει σωθεῖ μ'
αὐτὰ ἀπὸ βέβαιο θάνατο !..

Ὁ Γκαούρ δὲν δείχνει καθό-

λου νὰ στεναχωριέται. Σηκώνει
μὲ μεγάλη εὐκολία τὸ βάρος τοῦ
λευκοῦ γίγαντα καὶ τῆς συντρό-
φισσᾶς του.

Ὁ Ταρζάν τοῦ λέει πάλι σιγὰ :
— Προχώρησε τώρα, Ἀργά
καὶ σταθερά... Πρέπει νὰ βγοῦ-
με ἀπ' τὸν κλοιὸ τῶν θεριῶν ...

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας ξεκι-
νᾶει. Προχωρεῖ ἀργά. Οἱ τίγρεις
παραμερίζουν. Περνάει ἀνενό-
χλητος ἀπὸ μπροστά τους.

Ξαφνικά, κάτω ἀπὸ κάποιο
δέντρο, ἡ Ταταμπού βγάζει τρο-
μαγμένο ξεφωνητό.

— Ἀαααα !

Κάποιο ζωντανὸ πρῆμα ἔχει
πέσει πάνω της. Ἐχει γαντω-
θεῖ στὸ λαιμὸ τῆς...

Ταυτόχρονα μιὰ λεπτὴ στρυ-
γλιάρικη φωνούλα ἀκούγεται :

— Ὅπ !.. Ἐδῶ εἶμαι κι' ἐγὼ !..

Εἶναι ὁ φοβερός καὶ τρομακ-
τικὸς Ἡσυχόζο. Ἐχει πηδήσει πάνω
ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου.

Ὅμως ἡ Ταταμπού, πρὶν προ-
φτάσει νὰ τὸν καταλίψει, ἔχει χά-
σει τὴν ἰσορροπία τῆς. Γρεμι-
ζεται κάτω. Μαζί μὲ τὸ νάνο...

Ἀμέσως πηδάει κι' ὁ Ταρζάν.
Ὁ ἀνθρώπινος πύργος διαλύε-
ται...

Ἢ Χουχού ψηλά ἀπ' τὸ δέν-
τρο, φωνάζει στὸ νάνο :

— Μούσκεμμα τέκανες, Ἀν-
τρακλά μου ! Μὲ συγχωρεῖτε
κίδλας !

Καὶ ἰά : Τὰ τρομαγμένα θε-
ριά ξεθαρρεῦουν τώρα. Μ' ἓνα
ταυτόχρονο πῆδημα, πέφτουν ὅλα
μαζί, πάνω στοὺς ἀμοιρους συν-
τρόφους.

Ἡ σκηνὴ πού ἐπακολουθεῖ
εἶναι ἀφάνταστα τραγικὴ ! Ἀπε-
ρίγραπτη !

Ὁ Ποκοπίκο μικροσκοπικὸς καθὼς εἶναι, καταφέρει νὰ ξεφύγει. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Φτάνει τὸν Καθαρόαιμο. Πηδάει στὴ σκελετωμένη ράχη του. Ξεφωνίζει μ' ἀπογνώση:

— Τσοῦλα, Σαῖνι μου ἀεροδυναμικό!.. Τράβα στὴ Στοῶ (2) νὰ πάρω τόν... ἀνεμιστήριο!

Ἡ Χουχοῦ ἀπ' τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, τὸν βλέπει νὰ φεύγει. Τοῦ φωνάζει:

— Καλὲ στάσου καλέ! Μοναχοῦλα θὰ μὲ παρατήρεις; Μπα ποὺ κακοχρόνο νάχεις, χτυσὸ μου!

Στὸ μεταξὺ τὸ φοβερὸ μακελεὶ δίνει καὶ παίρνει... Οἱ ἔξη τίγρεις κι' οἱ τρεῖς ἄνθρωποι ἔχουν γίνει ἓνα κουβάρι...

Ὁ κοντόχοντρη πυγμαία βρίσκει τὴν εὐκαιρία. Πηδάει ἀπ' τὸ δέντρο. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Κυνηγάζει τὸν Ποκοπίκο Χάνοντα κι' οἱ δύο πίσω ἀπ' τὴν ἄγρια βιάστηση.

Ἀς γυρίσουμε κι' ἐμεῖς τὰ μάτια μας. Ἀς παρακολουθήσουμε τὸ τρομαχτικὸ μακελεὶο ποὺ γίνεται...

Ὁ Ταρζάν δείχνεται κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὑπέροχος!

Μονάχος αὐτός, μὲ τὸ μαχαίρι του, σπαράζει τρεῖς τίγρεις. Τὴ μιὰ τὴ σκοτώνει. Οἱ ἄλλες δύο φεύγουν βιαρὰ τραυματισμένες.

Ὅμως ὁ ἄμοιρος βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Τὰ νύχια τῶν περιωσμένων θεριῶν ἔχουν ὀργώσει

(2) Εἶναι ἡ κουφέλα τοῦ γέριου δέντρου περὶ ξηρὸς. Στὰ κλαδιά τοῦ ἰδιοῦ δέντρου, ἔχει στὸ καλυβάκι της ἡ Χουχοῦ.

τὸ κορμὶ του. Ποτάμι τρέχει τὸ αἷμα. Ἐχει ἀφάνταστα ἐξαντληθεῖ. Μὲ δυσκολία τώρα καταφέρει νὰ στηρίζεται στὰ πόδια του.

Καὶ νά: Μιὰ ἀπ' τὶς ὑπόλοιπες τρεῖς τίγρεις κάνει ξαφνικὸ ἄλμα. Μὲ φοβερὴ ὁρμὴ πέφτει πάνω του...

Ὁ δειξασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀνατρέπεται... Τὸ μανιασμένο θεριὸ χαμηλώνει τὸ κεφάλι. Κάνει νὰ τὸν δαγκώσει στὸ λαιμὸ!

Ὁ Ταρζάν εἶναι πιά χαμένος. Εὐτυχῶς. Ἡ πανώρια Ταταμποῦ προφταίνει. Ἀτρόμητη ὅπως πάντα, δὲν χάνει στιμὴν. Μ' ἓνα πῆδημα βρίσκει καβάλα στὴ ράχη τῆς Τίγρης. Μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα χτυπάει τὸ θεριό. Καρφώνει τὸ μαχαίρι στὴ ράχη του.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας γέρνει ἀδύναμος. Χάνει τὶς αἰσθήσεις του. Ὅμως ἔχει σωθεῖ ἀπὸ βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο. Μὰ ἡ τίγρη δὲν ἔχει σκοτωθεῖ. Βιαρὰ πληγωμένη καθὼς εἶναι, μανιάζει ἀκόμα περισσότερο... Μὲ νύχια καὶ δόντια ζητάει νὰ ξεσπίσει τώρα τὴ μελαψὴ Ἐλληνίδα...

Τὸ κορμὶ τῆς ἄμοιρης γυναίκας γίνεται σιγὰ - σιγὰ μιὰ μεγάλη πληγὴ. Ἀφθονο τρέχει τὸ κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα!

Τέλος καταφέρει νὰ δώσει μὲ τὸ μαχαίρι δεῦτερο χτύπημα. Αὐτὴ τὴ φορὰ στὴν καρδιά.

Ἡ τίγρη σωριάζεται νεκρὴ πάνω στὸν ἀναισθητὸ Ταρζάν.

Ἀέσως γέρνει λιπόθυμη κι' ἡ Ταταμποῦ.

Τώρα μένει στὴ μάχη μονάχα ὁ Γκαούρ. Παλεύει ὑπεράνθρω-

Ἦ Χουχού ρωτάει τὸ νάνο :

— Δὲν μοῦ λές, χρυσό μου ; Αὐτὸ τὸ μπρρρ - μπρρρ, ποῦ ἀκούγεται πίσω σου, ὁ ἔλικας τὸ κάνει, γιὰ τοῦ λόγου σου ; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

πα μὲ τίς δυὸ τελευταῖες τίγρεις.

Τὰ θεριὰ οὐρλιάζουν ἀπαίσια. Κάνουν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ τὸν ἀρπάξουν στὰ νύχια. Τὸ φοβερὸ του ρόπαλο τὰ κρατᾷ σ' ἀπόσταση. Δὲν καταφέρνει ὅμως καὶ νὰ τὰ σκοτώσει...

Καὶ νά : Σαφινὰ τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Ὁ θυρλικὸς Ἑλληνας κάνει νὰ χτυπήσει στὸ κεφάλι μιὰ ἀπ' τίς δυὸ τίγρεις...

Ἀλίμονο ! Ἀπ' τὴ μεγάλη δύναμη ποὺ βάζει, τὸ ρόπαλο ξεφρεύγει ἀπ' τὰ χέρια του. Πετάγεται μακριά...

Ὁ Γκαουρ μένει ἄοπλος. Τὰ πεινασμένα θεριὰ ξεθαρεύουν.

Μ' ἓνα τουτόχρονο πήδημα πέφτουν πάνω του. Τὸν ἀνατρέπουν !..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παλεύει τώρα ἀφάνταστη λύσσα. Οἱ τίγρεις ξεσχιζοῦν τὸ κορμὶ του. Ὅμως δὲν λογαριάζει τοὺς πόνους. Δὲν τὸν τρομάζει ὁ κίνδυνος !

Μὲ τὰ δυὸ του χέρια, καταφέρνει ν' ἀρπάξει τὰ θεριὰ ἀπ' τὸ λαιμό. Τὰ σφίγγει μ' ἀφάνταστη δύναμη... Τὰ συγκρατεῖ.

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ταταμποὺ βρίσκονται πλάι του ἀναίσθητοι. Ἄν δὲν ἀνθῆξει κι' αὐτός, οἱ τίγρεις θὰ σπαράξουν κι' ἐκείνους.

Ὁ δυστυχισμένος κάνει ὑπε-

ράνθρωπο κουράγιο. Οί τεράστιες παλάμες του σφίγγουν σάν άτσαλένιες τανάλιες τούς λαιμούς τών μανιασμένων θεριών. Ψηλά στά κλαδιά τού δέντρου, ή Βάτ κι' ή Τοίτα βλέπουν τόν κίνδυνο. Στριγγλίζουν τρομαγμένα.

‘Ο Πικ φτερουγίζει σάν τρελός πάνω άπ' τίς κορφές τών δέντρων. Κράζει άγρια.

‘Ο Γκαούρ έχει χάσει άπ' τίς πληγές πολύ αίμα. Νοιώθει σιγά-σιγά τή δύναμη, νά τόν εγκαταλείπει... Τά χέρια του δέν σφίγγουν πιά γερά τούς λαιμούς τών θεριών.

Οί τίγρεις κάνουν μιá τελευταία προσπάθεια. Λευτερώνονται... Κι' οί δυό μαζί άνείχουν τά τρομερά στόματα. ‘Αρπάζουν στά δόντια τους τó λαιμό τού γίγαντα.

Τά μάτια τού άμοιρου Γκαούρ άνοίγουν διάπλατα. Σέ λίγες στιγμές θ' άντικρύσουν τó ζοφερό σκοτάδι τού θανάτου !..

‘Ο ύπέρροχος γίγαντας μόλις προφταίνει νά ψιθυρίσει βραχνά. Πνιγμένα :

— Έλλάδα !.. Ταταμπού !

Είναι οί δυό μεγάλες κι' άθάνατες ‘Αγάπες τής ζωής του !

Πρώτα ή Πατριδα ! “Υστερα ή συντροφισσα !

‘Ο Γκαούρ κλείνει τώρα τά μάτια. Τά δόντια τών θεριών του έχουν κόψει τήν άνάσα. Ξεψυχάει...

“Ομως όχι ! Τήν ίδια στιγμή...

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

“Ας ξαναγυρίσουμε γιά λίγο στό πέτρινο νησί τού Κράουζ.

Είδαμε τó «Σκοτεινό Άνθρω-

πο» νά ρίχνει μιá φοβερή άτομική βόμβα στή θάλασσα. Στο σημείο άκριβώς πού είχε βυθιστεί ό άτσαλένιος μηχανικός γίγαντας τού Κεραυνού και τής Θύελλας. ‘Ακούσαμε τήν τρομαχτική έκρηξη. ‘Αντικρύσαμε σέ λίγο νά επιπλέουν τά συντρίμια τού κατεστραμμένου Ρομπότ...

“Ας δούμε τώρα τί είχε συμβεί...

‘Ο γιός τού Γκαούρ κι' ή Κόρη τού Ταρζάν άπ' τή συσκευή τηλεοράσεως είχαν παρακολουθήσει τόν κακούργο ‘Επιστήμονα. Τόν είδαν νά παίρνει τήν άτομική βόμβα. Νά πετάει μέ τó κλεμμένο Ρομπότ. Νά φτάνει πάνω άπ' τó σημείο πούχαν βυθιστεί...

‘Ο Κεραυνός είναι άφάνταστα έξυπνος. Σέ λίγες στιγμές καταστρώνει τó σχέδιό του.

Βάζει άμέσως σέ κίνηση τόν έλικα τής ράχης τού σιδερένιου γίγαντα. Τόν χρησιμοποιεί σάν προπέλλα καραβιού. Τό τεράστιο Ρομπότ άπομακρύνεται γρήγορα χίλια μέτρα άπ' τó σημείο πούχε πέσει...

“Ετσι, ή τρομερή έκρηξη τής βόμβας γίνεται πολύ μακριά. Δέν τούς κάνει κανένα κακό...

‘Ο Γιός τού Γκαούρ γυρίζει στή συντροφισσα του. Χαμογελάει :

— Καλά τά καταφέραμε Θύελλα !.. ‘Ο Κράουζ θά νομίζει πώς μās κατέστρεψε... “Ομως πρέπει νά τόν κάνουμε νά τó πιστέψει ακόμα περισσότερο...

— Πώς ; Μé ποιό τρόπο ;

— Θα τó μάθεις άμέσως...

‘Ο Κεραυνός βάζει πάλι σέ κίνηση τόν έλικα τού Ρομπότ.

Ὁ μηχανικὸς γίγαντας προχωρεῖ σὺν ὑποβύχιο. Γυρίζει στὸ σημεῖο πού εἶχε πέσει ἡ βόμβα. Τὰ νερά εἶναι ἀκόμα θολά. Ἀναταραγμένα !..

Ὁ Νέος σπάζει μὲ κλωτσιῆς δυὸ ξύλινα καθίσματα. Τὰ κάνει κομμάτια. Σπάζει κι' ἓνα δυὸ κιβώτια τροφίμων. Βγάζει τὶς δυὸ δερμάτινες μπότες του.

Ἡ Θύελλα δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβει τίποτα. Τὸν κυττάζει χαμένα.

Ὁ Κεραυνὸς τὴ διατάζει :

— Σχίσσε μερικά κομμάτια ἀπ' τὸ φόρεμά σου... Θά χρειαστοῦν κι' αὐτά...

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν δὲν κάνει καμμιὰ κίνηση.

Ὁ συντροφός της φαίνεται βιαστικός. Δὲν μπορεῖ νὰ περιμένει...

Καὶ νά : Ἀρπάζει τὸ ἓνα μακίνη τῆς μπλούζας της. Τὸ τραβάει μὲ δύναμη. Τὸ ξυλώνει ἀπ' τὴ μασχάλῃ... Ἀμέσως τὸ σχίζει σὲ μικρότερα κομμάτια. Τὸ κάνει κουρέλια...

Τώρα εἶναι ὅλα ἔτοιμα : Τὰ σπασμένα καθίσματα. Τὰ κιβώτια. Οἱ μπότες. Τὰ πανιά...

Ὁ Κεραυνὸς τραβάει ἓνα στρογγυλὸ στεγανὸ καπάκι. Στὸ ἄνοιγμα πού παρουσιάζεται ρίχνει μέσα τὰ ψεύτικα συντρίμια ποῦχει ἑτοιμάσει...

Γρήγορα τὸ κλείνει πάλι. Τραβάει τώρα κάποιον μοχλὸ. Ἀνοίγει μ' αὐτὸν τ' ἄλλο καπάκι. Αὐτὸ πού βρισκεται πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας.

Ἔτσι τὰ ξύλα, οἱ μπότες καὶ τὰ κουρέλια βγαίνουν ἔξω ἀπ' τὸ Ρομπότ. Χωρὶς νὰ ξεχυθεῖ νερό στὸ ἑσωτερικὸ του...

Σὲ λίγο, ἔλαφρά καθὼς εἶναι, φτάνουν στὴν ἐπιφάνεια...

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνδρῶπις» τὰ βλέπει. Βεβαιώνεται ἀπόλυτα πᾶς πὼς ὁ χαλύβδινος γίγαντας τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Θύελλας ἔχει καταστραφεῖ. Πὼς οἱ δυὸ θανάσιμοι ἐχθροὶ του βρῆκαν φριχτὸ θάνατο μέσα σ' αὐτόν...

Ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸ φανταστικὸ κατόρθωμά του ξεκινάει. Πετᾷ τὴν τὴν γιὰ τὸ μαγευτικὸ νησί τοῦ μακαρίτη Κράμπ. Πάει νὰ καταστρέψει καὶ τὸ τεράστιο Ἐργαστήριον τοῦ κουφωμένου βράχου...

Οἱ δυὸ Νέοι παρακολοῦθοῦν πάντα στὴ μαγικὴ οὐσκειή τους. Βλέπουν τὸν Κράμπ νὰ φεύγει ἡσυχῶς. Ἰκανοποίημένος.

Τώρα εἶναι λεύτεροι πᾶς.

Ὁ Κεραυνὸς κάνει τοὺς κατάλληλους χειρισμοὺς. Ὁ ἄτομ-λένιος μηχανικὸς γίγαντας ἀνεβαίνει γρήγορα στὴν ἐπιφάνεια. Σὺν τρομαχτικὸ τέρας τοῦ βυθοῦ. Βγαίνει καὶ κρύβεται στὰ μαυροπράσινα βράχια τῆς ἀκτῆς...

Οἱ δυὸ Νέοι ἀνοίγουν τὴν τετράγωνη πόρτα τῆς κοιλιᾶς του. Βγαίνουν ἔξω...

Ὁ Κεραυνὸς μαζεύει ἀπ' τὴ θάλασσα τὶς μπότες του. Ἡ Θύελλα βγάζει τὴ σχισμένη μπλούζα της. Παίρνει μέσα ἀπ' τὸ Ρομπότ μιὰ ἄλλη. Τὴ φοράει...

Ἀμέσως τρέχουν κι' οἱ δυὸ στὸν Πύργο τῆς Συμφορᾶς. Βρίσκουν κάποιον κρηφὸ πέρασμα. Κατεβαίνουν στὰ ὑπόγεια Ἐργαστήρια τοῦ κακούργου Ἐπιστήμονα.

Ὁ γιὸς τοῦ Γκαοὺρ ἐξετάζει

μὲ προσοχή ἓνα - ἓνα τὰ μηχανήματα. Μιά - μιὰ τίς συσκευές...

Τὸ πρόσωπό του παίρνει ἐκφραση ἀνείπωτου θαυμασμοῦ. Ὡθυρίζει στὴν ὁμορφὴ ξανθιά συντρόφισσά του :

— Πραγματικά ! Ὁ Κράουζ εἶναι καταπληκτικὸς ἐγκέφαλος ! Μεγάλος Ἐπιστήμονας !

Ἡ Θύελλα συλλογιέται ημιθυριστά :

— Κρίμα νὰ καταστρέψουμε ἓνα τέτοιο Ἔργαστήριό !.. Μὰ κι' ἂν τὸ κάνουμε, τί ὠφελεῖ ; Ὁ « Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος » θὰ φτιάξει γρήγορα ἄλλο. Ὅσο αὐτὸς ζῇ, ὁ Κόσμος ὀλόκληρος θὰ κινδυνεύει !..

Ὁ Νέος συμφωνεῖ μὲ τὴ σκέψη της :

— Ναί... Δὲν θὰ πειράξω τὸ Ἔργαστήριό. Θὰ περιμένω ὥστε ἔδω... Ὁ κακοῦργος γρήγορα θὰ θανατωρεῖται. Ἔτσι θὰ λογαριαστοῦμε μιὰ γιὰ πάντα...

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Συντρόφισσά του, γυρίζουν τώρα στὰ ὑπόγεια διαμερίσματα τοῦ ἀπαίσιου Πύργου... Θαυμάζουν τὴ σατανικὴ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ Κράουζ.

Κατεβαίνουν ἀπὸ κρυφὲς σκάλες. Βρίσκονται σὲ βαθιὲς καταπακτές. Σὲ τρομακτικὲς κατακόμβες !..

Σὲ μιὰ στιγμή ξαφνιάζονται. Παράξενος μεταλλικὸς κρότος φτάνει στ' αὐτιά τους.

Ἡ Θύελλα ρωτᾷ ἀνήσυχη :

— Τί νᾶταν αὐτό ;

Ὁ Κεραυνὸς μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος. Συλλογιζόμενος. Τέλος τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του φωτίζονται. Μουρμουρίζει :

— Τίποτα, Θύελλα !.. Κάποια πόρτα θ' ἀνοίξει...

Συνεχίζουν τὴν περιπλάνησή τους στὸν ὑπόγειον αὐτὸ λαβύρινθο.

Καὶ νά : Σὲ λίγο βρίσκονται μπροστὰ σ' ἓνα παράξενο κυκλικὸ κελί. Ἐνα στενὸ τετράγωνο ἀνοιγμα τοὺς ἐπιτρέπει νὰ περάσουν μέσα. Πόρτα δὲν ὑπάρχει...

Ὁ γιὸς τοῦ Γκαούρ ρίχνει μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ πάνω μέρος τοῦ τετράγωνου ἀνοίγματος. Δὲν λέει τίποτα...

Οἱ δύο Νέοι βρίσκονται τώρα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κελιοῦ. Τὰ μάτια τους ἀνοίγουν διὰ πλάτα. Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ ἔχει γύρω γύρω ράφια. Πάνω σ' αὐτὰ ἀμέτρητοι θησαυροὶ σὲ πολύτιμα πετράδια καὶ μέταλλα.

— Περίεργο, μουρμουρίζει ἡ Θύελλα... Εἶναι φανερό πὺς βρίσκόμαστε στὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ « Σκοτεινοῦ Ἀνθρώπου. » Κι' ὅμως τόχει ἀφήσει ἀνοιχτό. Χωρὶς πόρτα !.. Ἀς βγοῦμε ἔξω, Κεραυνέ !.. Ὅλα ἔδω μοῦ φαίνονται ὑποπτα...

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ δὲν φαίνεται ν' ἀνησυχεῖ. Σκαλίζει μὲ θαυμασμὸ τ' ἀστραφτερά διαμάντια. Δὲς καὶ θέλει νὰ καθυστερήσει...

— Κύτταξε τί μεγάλα εἶναι, Θύελλα !.. Θάχουν ἀνυπολόγιστὴ ἀξία !.. Σκέφου πόσους φτωχοὺς ἀνθρώπους θὰ μπορούσαμε νὰ βοηθήσουμε μ' αὐτὸ τὸ θησαυρό !..

Ὁ Κεραυνὸς δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια του. Ξαφνικὰ δεύτερος βαρὺς μεταλλικὸς γδοῦπος ἀκούγεται. Τὸ στενὸ τετράγωνο ἀνοιγμα τοῦ κυκλικοῦ κελιοῦ ἔχει κλείσει. Ἀπ'

τὸ πάνω μέρος τοῦ ἔπесе χον-
τρή σιδερένια πόρτα...

Οἱ δυὸ Νέοι πιάστηκαν σάν
ποντίκια στὴν φάκα!

Ταυτόχρονα σχεδόν, ἀκούγε-
ται τὸ σατανικὸ γέλιο τοῦ κα-
κούργου Ἐπιστήμονα:

— Χά, χά, χά!.. Αὐτὸ δὲν τὸ
περιμένατε βέβαια! Τώρα μονά-
χα ὁ Χάρος θὰ μπορέσει νὰ σᾶς
ἀρπάξει ἀπ' τὰ χέρια μου!..

Ὁ Κεραυνὸς σκύβει στ' αὐτὴ
τῆς Θύελλας. Ψιθυρίζει σιγά:

— Αὐτὸ ἦτανε! Ὁ Κράουζ ἔ-
πесе στὴν παγίδα μου!

Ο «ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ» ΥΠΟΚΥΠΤΕΙ

Εἶδαμε τὸ σατανικὸ Ἐπιστή-
μονα νὰ πετάει γιὰ τὸ καταπρά-
σινο καὶ λουλουδιασμένον νησί
τοῦ Κράμπ.

Σὲ λίγο βρίσκεται ἐκεῖ. Βγά-
ζει ἀπ' τὸ Ρομπότ μιὰ ἀτομικὴ
βόμβα. Πηγαίνει ν' ἀνατινάξει
τὸ ἀπέραντο Ἐργαστήριο τοῦ
κουφωμένου βράχου...

Ὅμως, πρὶν κάνει τὸ κακό, ἐ-
πεξεργάζεται τὰ μηχανήματα.
Ἐξετάζει τὶς ἀλόχοτες ἠλεκτρι-
κὲς συσκευὲς τῶν δυὸ ἐξοντωμέ-
νων — ὅπως νομίζει — ἀντιπά-
λων του.

Ἔτσι, φτάνει καὶ μπροστὰ
στὴ συσκευὴ τηλεεξέδρα. Βλέ-
πει πὼς εἶναι ἐντελῶς διαφορε-
τικὴ ἀπ' τὴ δική του.

Ἀπὸ ἐπιστημονικὴ περιέργεια
τὴ βάζει σὲ λειτουργία. Μὲ κα-
τάλληλους χειρισμοὺς φέρνει στὸ
φωτεινὸ καντράν πρῶτα τὸ πέ-
τρινο νησί του... Ὑστερὰ τὸν
Πύργο του... Τέλος τὸ ὑπόγειο
Ἐργαστήριον... Τὶς κατακόμβες

καὶ καταπακτὲς του.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ τὰ βαθου-
λωμένα σκοτεινὰ μάτια του,
γουρλώνουν! Τὸ ἀπαίσιο πρό-
σωπό του παίρνει χλωμάδα νε-
κροῦ.

Σ' ἓναν ἀπ' τοὺς φωτισμένους
ἐπὶ τοὺς διαδρόμους, ἀντικρύ-
ζει τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ Θύελλα.

Μουγγρίζει ἄγρια. Μὲ λύσσα
καὶ μανία:

— Ζοῦν λοιπὸν ἀκόμα; Ἡ
βόμβα ποῦρριξα στὴ θάλασσα
δὲν τοὺς ἔκανε κομμάτια; Πὼς
συμβαίνει αὐτό; Μὲ τὰ μάτια
μου εἶδα τὰ συντρίμια τοῦ
Ρομπότ.

Ὅμως γρήγορα συνέχεται.
Καταλαβαίνει πὼς κάποιον ἐξυ-
πνο παιχνίδι τοῦχουν παίξει οἱ
δυὸ Νέοι. Μουμουρίζει τώρα:

— Ἀς εἶναι... Γρήγορα θὰ
πέσουνε στὰ χέρια μου. Ἡ ση-
μερινὴ μέρα θάνατο ἢ τελευταία
τῆς ζωῆς τοὺς!..

Ἀφήνει σὲ λειτουργία τὴ συ-
σκευή. Βγαίνει βιαστικὸς ἔξω.
Φτάνει στὸ Ρομπότ πὺν τὸν εἶ-
χε φέρεי ἐκεῖ. Πηδαίει στὸ ἐσω-
τερικὸ του. Ρυθμίζει ἓνα παρὰ-
ξενο μηχανήμα. Εἶναι συσκευὴ
τηλεκινήσεως. Ἐκπέμπει μ' αὐτὸ
ἠλεκτρομαγνητικὰ κύματα. Μπο-
ρεῖ ἀπὸ μεγάλες ἀποστάσεις νὰ
γυρίζει διακόπτες. Νὰ κινεῖ μο-
χλοὺς. Νὰ κινεῖ ἓνα σωρὸ ἀπί-
θανα πράγματα.

Ὁ Κράουζ κανονίζει τώρα τὸ
μηχάνημα σὲ εἰδικὸ μῆκος κύ-
ματος. Ὁ ἠλεκτρισμὸς πὺν ἐκ-
πέμπεται φορτίει ἀπὸ μακρὰ
ἓναν τεράστιον κρυφὸ ἠλεκτρομα-
γνητῆ. Βρίσκεται στὸ πάνω μέ-
ρος τῆς πόρτας τοῦ θησαυροφυ-
λακίου του. Ὁ μαγνήτης αὐτὸς

τραβάνε άμέσως ψηλά τή βαριά σιδερένια πόρτα... Τό στρογγυλό κελλί μένει άνοιχτό.

Αυτός ήταν ό δυνατός κρότος πού ό Κεραυνός κι' ή Θύελλα είχαν άκούσει...

Ό «Σκοτεινός Άνθρωπος» γυρίζει, γρήγορα πάλι, σ'έν κουφωμένο βράχο. Τ' άπαίσια μάτια του άγκαλιάζουν μέ λαχτάρα τό φωτεινό πλαίσιο τής συσκευής τηλεοράσεως.

Παρακολουθεί τούς δυό Νέους βήμα προς βήμα... Τούς βλέπει νά περνούν ένα ένα—ένα τά ύπόγεια διαμερίσματα του Πύργου του. Νά πλησιάζουν στο άνοιχτό πιά Θησαυροφυλάκειο. Τέλος νά μπάνουν μέσα.

Σβέλτος τρέχει πάλι στο Ρομπότ του. Μέ τή συσκευή τηλεκίνησις ερχίει τή βαριά σιδερένια πόρτα πού είδαμε. Κλείνει τό τετράγωνο άνοιγμα του στρογγυλού ύπόγειου κελλιού.

Ό Κεραυνός κι' ή Θύελλα είναι τώρα φυλακισμένοι στον τρομερό Πύργο του.

Μ' ένα άλλο σατανικό μηχανήμα εκπέμπει άμέσως στο διαμέρισμα πού βρίσκονται, τή φωνή του. Τούς λέει :

— Χά, χά, χά !.. Αυτό δέν τό περιμένατε βέβαια !.. Τώρα μονάχα ό Χάρος θά μπορούσε νά σάς άρπάξει άπ' τά χέρια μου !

Ό Κράουζ βάζει γρήγορα σέ κίνηση τό Ρομπότ. Άνυψώνεται στον ουρανό... Ξεκινάει γιά τό μακρινό πέτρινο γησί του...

Σέ λίγο φτάνει εκεί. Προσγειώνεται στην ταράτσα του Πύργου. Κατεβαίνει χαρούμενος στις ύπόγειες καταπακτές. Φτά-

νει μπροστά στην κλεισμένη βαριά πόρτα του Θησαυροφυλάκειου. Ουρλιάζει άγρια στα δυό θύματά του :

— Άθλιοι !.. Οί στερνή σας στιγμή έφτασε. Έτοιμαστέιτε νά πεθάνετε !.. Άπ' τά χέρια του παντοδύναμου Κράουζ ούτε κι' αυτός ό Θεός δέν θά γλυτώσει !..

Περιμένει ν' άκούσει κάποια άπόκριση. Τίποτα. Νεκρική σιγή μέσα στο διαμέρισμα.

Κλωτσάει τώρα τήν πόρτα. Φωνάζει όσο πού δυνατό μπορεί :

— Έ, βρωμόσκυλα ! Κοιμηθήκατε λοιπόν ;

Και πάλι καμιά άπόκριση δέν παίρνει.

Άνήσυχος εξετάζει τήν πόρτα. Τά αυτόματα κλείθρα τής βρίσκονται άνέπαφα. Ίχνη διαρρήξεως δέν φαίνονται πουθενά...

Ό «Σκοτεινός Άνθρωπος» μουρμούριζει συλλογισμένος :

— Περιεργο !.. Μήπως αυτό κτόνησαν γιά νά μή τούς πιάσω ζωντανούς ; !

Ν' άνοίξει μέ τούς μοχλούς τό κελλί, δειλιάζει. Άν οί δυό Νέοι είναι ζωντανοί, θά του έπιτεθούν. Και τότε φριχτός θά ναι τόν περιμένει...

Τήν ίδια στιγμή φοβερός κρότος συνταράζει τόν Πύργο... Άκούστηκε άπ' τό μέρος του Έργαστηρίου.

Ό Κράουζ σαστίζει... Τρέχει σάν τρελλός κατά κει. Φτάνει στην άπέραντη αίθουσα. Ένα μεγάλο σιδερένιο ήλεκτρικό μηχανήμα, έχει γκρεμιστεί άπ' τή βάση του. Βρίσκεται σωριασμένο κάτω. Όμως καμιά ζωντανή ψυχή δέν φαίνεται πουθενά. Νε-

κρική ήσυχία βασιλεύει τώρα κι' ἐκεῖ...

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας μουνγρίζει :

— Βρίσκεται κανείς μέσα στὸν Πύργο μου ; Ὅποιος κι' ἂν εἶναι νὰ παρουσιαστεῖ. Ἄλλοιῶς φριχτὸς θάνατος τὸν περιμένει...

Καμμιὰ ἀπόκριση δὲν παίρνει πάλι. Ἡ βραχνή φωνή του ἀντιχει ἀπαίσια στὴν ἀπέραντη ἔρημη αἰθουσα...

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος» νοιώθει γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του φόβο...

Μὲ ἀργὰ διστακτικὰ βήματα φτάνει στὴ συσκευὴ τηλεοράσεως. Γυρίζει τοὺς διακόπτες. Τὴ βάζει σὲ λειτουργία...

Στὸ φωτεινὸ της πλαίσιο φέρνει πρῶτα τὸ Θησαυροφυλάκειο. Ἐξετάζει τὸ ἔσωτερικὸ του. Βλέπει τὰ πολύτιμα πετράδια του ἀνέπαφα. Ὅμως ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα δὲν βρίσκονται ἐκεῖ...

Ψιθυρίζει μὲ δέος :

— Διάβολε !.. Πῶς κατόφεραν νὰ ξεφύγουν ;! Κανένας ἄλλος ἄνθρωπος ἐκτὸς ἀπὸ μένα, δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνοίξει αὐτὴ τὴν πόρτα. Μὰ κι' ἂν τὴν ἀνοίγε, θάταν ἀδύνατο νὰ τὴν ξανακλείσει... Νὰ τὴν ξανακλειδώσει...

Ἀλίμονο ! Ὁ Κράουζ σταματᾷ ξαφνικά. Τὰ βαριὰ σκοτεινὰ μάτια του γουρλώνουν τρομαγμένα !..

Μέσα στὸ Ἐργαστήριό ἀκούει ἀνθρώπινα βήματα... Πλησιάζουν κατὰ τὸ μέρος του... Ὅμως κανένας δὲν φαίνεται πουθενά !..

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος» οὐρλιάζει ἄγρια :

— Ποιὸς εἶναι ;! Ποιὸς εἶναι ;!

Τὰ βήματα φτάνουν γρήγορα

κοντά του. Σταματοῦν... Ἀμέσως νοιώθει δυὸ ἀόρατες παλάμες νὰ τὸν ἀρπάζουν ἀπ' τὸ λαιμό. Νὰ τὸν σφίγγουν δυνατά. Ταυτόχρονα χοντρὸ σχοινὶ τυλίγεται στὰ χέρια του. Στὰ πόδια δια του... Σὲ λίγες στιγμὲς θρίσκει ἀνάσκελα κάτω. Δεμένος γερά...

Μιά φωνὴ ἀκούγεται νὰ τοῦ λέει :

— Ἐπὶ τέλους Κράουζ... Ἔφτασ' ἡ στιγμή νὰ πληρωθεῖς τὰ ἐγκλήματά σου !

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Μὲ τ' ἀκούραστὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ξαναγυρίζουμε στὴ Ζούγκλα.

Ἀφήσαμε τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Ταταμπού ἀναισθητοῦς. Πλάι στὶς τέσσερες σκοτωμένες τίγρεις,

Ὁ Γκαούρ ἑξαντλημένος ἀπ' τὸ αἷμα ποῦχει χάσει παλεύει ἀκόμα μὲ τὰ δυὸ τελευταῖα θεριά. Ὅμως σὲ μιὰ στιγμή βλέπουμε νὰ τοῦ ξεφεύγει τὸ ρόπαλο. Οἱ τίγρεις τὸν ἀνατρέπουν. Δαγκώνουν μὲ λύσσα τὸ λαιμό του. Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας εἶναι χαμένος !..

Ὅμως νά : Τὴν ἴδια στιγμή καὶ ἀπίστευτο γίνεται !..

Ὁ τετραπέρατος Πίκ, τὸ μεγαλόσωμο κοράκι τοῦ Γκαούρ, πέφτει σὰν κεραυνὸς πάνω στὰ θεριά. Μὲ τὸ σκληρὸ ράμφος του τὰ χτυπᾷ στὰ μάτια. Μὲ τέσσερα μονάχα χτυπήματα, τυφλώνει καὶ τίς δυὸ τίγρεις !

Ἀμέσως σὰν μαύρη ρουκέττα ἀνεβαίνει ψηλά. Φτερουγίζει πάνω ἀπ' τίς κορφές τῶν δέντρων. Κράζει χαρούμενα !

Τὰ δυὸ θεριά μόλις ἔχουν προ-

ΤΣΙΧΛΙΜΠΟΧΛΗΣ

1. Ο Τσιχλιμπόχλης πηγαιίνει σε κάποια προξενήτρια: — «Θέλω να παντρευτώ με μια γυναίκα» της λέει.

2. Η Προξενήτρια γελάει: — «Μπά σε καλό σου! Είδες ποτέ κανέναν να παντρευτεί και να μη πάρει γυναίκα;»

3. Ο Τσιχλιμπόχλης την αποστομώνει: — «Και δέβαια είδα. 'Η 'Αδελφή μου πέρσιν παντρεύτηκε με... Άντρα!»

4. Σε λίγες μέρες η Νύφη έχει βρεθεί. Ο Τσιχλιμπόχλης, μύωφ καθώς είναι, ένθουςιάζεται από την... όμορφιά της.

5. Γρήγορα γίνονται κι οι γάμοι τους. Ο Τσιχλιμπόχλης γαμπρός, κολυμπάει σε πέλαγα εδουχίας!

6. Το βράδυ η Νύφη βγάζει τα μαλλιά και τα δόντια της. Ο Τσιχλιμπόχλης την κυττάζει με φρίκη.

7. Η Νύφη συνεχίζει ατάραχη. Βγάζει τώρα το ξύλινο ποδάρι της. Ο Γαμπρός το βάζει στα πόδια,

8. Τρέχει στο σπίτι της Προξενήτριας. Της φωνάζει: «Μ' έξηπάτησες! Η Νύφη έχει μόνο ένα ποδάρι!»

9. Η Προξενήτρια τον βάζει να καθίσει σε έναν καναπέ. Κάθεται κι αυτός πλάι. Αρχίζει να του λέει:

10. »Ας πούμε, φίλε μου, πώς παντρεύσαι μια άλλη γυναίκα πούχει και τὰ δυό της ποδια γερά...

11. »Τις πρώτες μέρες θὰ περάσει ώρα!α. Όλο χαρὲς καὶ γλέντια... Χουζεύει κι' ἅγιος ὁ Θεός!

12. »Όμως σὲ λίγο θὰ στρωθεῖ στὴ δουλειά. Κἄποτε θ' ἀνέβει νὰ πλύνει τὰ τζάμια τῶν παραθύρων...

13. »Μά'οι ἀκροβασίες αὐτές, εἶναι ἐπικίνδυνες. Μπορεῖ νὰ γλυστρήσει. Νὰ σπάσει τὸ πόδι της...

14. »Θὰ τὴν πᾶς στὸ Νοσοκομείο. Θὰ τῆς κόψουν τὸ ποδάρι. Θὰ μείνει στὸ κρεβάτι ἐξη μῆνες!..

15. »Θὰ πληρώσεις καμμιὰ τριανταριά ἑκατομύρια στὸ Νοσοκομείο. Κι' ἄλλα δέκα γιὰ ψεύτικο πόδι...

16. »Δὲν τὴν παίρνεις λοιπόν ἑτοιμὴ κουτοῇ νὰ γλυτώσεις ἀπὸ τὰ ἔξοδα καὶ τίς φασαρίες!..».

17. 'Ο Γουλιλμόπουλος σφίγγει τὸ χέρι τῆς Προξενήτρας. — «Σ' εὐχαριστῶ, τῆς λείει. Μ' ἔσωσε!»

18. Τρέχει μὲ χαρὰ στὴ Νύφη. Τῆς λέει: — «Καλὰ πού εἶσαι κουτοῇ, γυναικούλα μου!.. Γλύτωσα 40 ἑκατομύρια!».

φτάσει νά γρατζουνίσουν μέ τά δόντια τους τὸ λαιμὸ τοῦ Γκαούρ. Τυφλωμένα τώρα παρατάνε τὸ θῦμα τους. Οὐρλιάζουν τρομαχτικά. Τρέχουν χωρίς νά βλέπουν ποῦ πηγαίνουν... Χτυπάνε μ' ὀρμὴ στὰ βράχια. Στους κορμούς των δέντρων...

Σὲ λίγο τὰ οὐρλιαχτά τους χάνονται σὸ βάθος τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας...

Ἡ Βὰτ κι' ἡ Τσίτα πηδοῦν ἀμέσως κάτω ἀπ' τὸ δέντρο. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ βρίσκεται μιὰ μικρὴ πηγή. Τρέχουν ἀλαφιασμένες. Γεμίζουν τὰ στόματά τους μὲ νερό. Ξαναγυρίζουν. Βρέχουν μ' αὐτὸ τὰ πρόσωπα των ἀναίσθητῶν συντρόφων...

Τὸ «πάει κι' ἔλα» αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται ἀμέτρητες φορές.

Τέλος πρῶτος ὁ Γκαούρ συνέρχεται. Πετιέται ὀρθός. Τρέχει κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα. Κοντὰ στὸν Ταρζάν. Συνεφέρει γρήγορα καὶ τοὺς δυό.

Ἡ Ταταμποῦ μαζεύει ἀπὸ γύρω θαυματοργὰ βότανα. Βάζει στὶς πληγὲς των δυὸ Ἀνδρῶν. Τέλος καὶ στὶς δικές της.

Ἔτσι τώρα χαϊδεύουν τίς δυὸ καλὲς μαϊμουδιτσες. Ἔχουν μάθει ἀπ' τὸν Γκαούρ πὼς κουβαλοῦσαν νερό γιὰ νὰ τοὺς συνεφέρουν...

Ὁ Πίκ φτερουγίζει πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους. Κράζει φλύαρα. Σάν κάποιος νὰ θέλει νὰ τοὺς πεῖ.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν ξέρει πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ σωτήρας του. Τοῦ φωνάζει :

— Ἔ, Πίκ !.. Πολὺ δειλὸς φωνήενς αὐτὴ τὴ φορά... Τίποτα

δὲν ἔκανες γιὰ νὰ μὲ βοηθήσεις.. Φῦγε! Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ στὰ μάτια μου !

Ὁ Πίκ σάν νὰ κατάλαβε τὰ λόγια του. Κράζει τώρα παραινόμενα.

Ἡ πανώρια ἑλληνίδα σηκώνει τὰ χέρια της. Πιάνει στὸν ἀέρα τ' ἀγαπημένο κοράκι. Τὸ χαϊδεύει. Μαλλώνει τὸ σύντροφό της :

— Εἶσαι ἄδικος. Γκαούρ ! Τὶμποροῦσε νὰ κάνει στὰ μανιασμένα θεριά, τ' ἀδύναμο αὐτὸ πουλάκι ;!

Κι' ὅμως ! Ποῦ νᾶξεραν πὼς σὸ «ἀδύναμο αὐτὸ πουλάκι» χρωστᾶνε ὅλοι τώρα τὴ ζωὴ τους !

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ, ξεκινᾶνε... Πρέπει νὰ γυρίσουν στὴν περιοχὴ τους. Μὰ τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι γεμάτο τίγρεις. Ξέρουν πὼς γρήγορα θὰ τοὺς γίνεῖ καὶ δευτέρη ἐπίθεση. Ἰσως κι' ἄλλες πολλὰς ἀκόμα...

Γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν κίνδυνον δὲν προχωροῦν μὲ τὰ πόδια...

Ἀπ' τὰ γιγαντόσωμα δέντρα κρέμονται χιλιάδες γερά χορτόσχοινα. Αἰωροῦνται ἀπ' τὸ ἕνα σὸ ἄλλο. Ταξιδεύουν σάν πουλιὰ στὸν ἀέρα !..

Ἡ Ταταμποῦ εἶναι ἀφθαστὴ σ' αὐτὰ τὰ πηδήματα. Ξεπερνᾶει καὶ τοὺς δυὸ γίγαντες. Ξεπερνᾶει καὶ τοὺς πύθικους ἀκόμα. Τὴ Βὰτ καὶ τὴν Τσίτα, ποὺ πηδοῦν μ' ἀφάνταστη οὐλοσύνη ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί...

Μονάχα ὁ Πίκ, τ' ἀγαπημένο της κοράκι, καταφέρνει νὰ τὴν παρακολουθεῖ. Νὰ φτερουγίζει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της...

Ἔτσι ἡ πανώρια ἑλληνίδα

‘Ο Γκαούρ αρπάζει τὸν τεράστιο κροκόδειλο ἀπ’ τὸ κεφάλι.
Μὲ τὴν τρεμαχτική του δύναμη καταφέρνει νὰ τὸν συγκρατή-
σει. ‘Ο Ταρζάν τὸ σφίγγει τὴν κοιλιά.

ξεμακραίνει πολὺ ἀπ’ τοὺς συν-
τροφούς της.

‘Η Γκαούρ κι’ ὁ Ταρζάν δὲν
ἀνησυχοῦν. Ψηλὰ στὸν ἀέρα
καθὼς προχωρεῖ δὲν ὑπάρχει
κίνδυνος. Κανένα θηριὸ τῆς γῆς
δὲν θὰ μπορέσει, νὰ τῆς ἐπιτε-
θεῖ. ‘‘Ὅσο γιὰ τὰ ὄρνια, ἔχει κον-
τὰ της τὸν Πίκ. Εἶναι τόσο δυ-
νατὸς κι’ ἔξυπνος πὺν θὰ μπο-
ροῦσε νὰ τὰ βάλει μονάχος καὶ
μὲ δέκα γιγαντῶσους ἀητούς!

ΕΝΑ ΜΠΑΝΙΟ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Περνάει πολλή ὥρα...

‘Η Ταταμπού, μὲ τὴν κατα-
πληκτική δεξιτεχνία της, ἔχει

προχωρήσει βαθιά στὴν ἄγρια
περιοχή.

‘‘Ὅμως ἄλλο εἶναι νὰ περπα-
τᾷς μὲ τὰ πόδια κάτω στὴ γῆ,
κι’ ἄλλο νὰ πετᾷς σὰν πουλὶ
στὸν ἀέρα.

‘Η πανώρια μελαψὴ γυναίκα
παίρνει, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, στρα-
βὴ κατεύθυνση. Σιγά-σιγά πα-
ραπλανιέται... Φτάνει σ’ ἓνα
ἄγνωστο γι’ αὐτὴν μέρος. Κά-
που ἐκεῖ ἀντικρύζει μιὰ μεγάλη
λίμνη..

Νὰ γυρίσει πίσω δὲν μπορεῖ
πιὰ. Δὲν ξέρεي ποῦ θὰ βρεῖ τοὺς
συντροφούς της. ‘Έτσι κάθεται
νὰ ξαποσταίει στὴν ὄχθη. ‘‘Ἄν
δὲν φανοῦν μέσα σὲ λίγη ὥρα,

θά συνεχίσει τὸ ταξίδι της. Κά-
που θ' ἀντικρύσει κατὶ γνώριμο.
Θά μπορέσει νὰ προσανατολι-
στεῖ... Νὰ ξανάβρει τὸ σωστὸ
δρόμο.

Ὁ Πίκ, τὸ τετραπέρατο κο-
ράκι τοῦ Γκαοὺρ φτερουγίζει
πάντα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της.
Κράζει περιήφανα. Σὰν νὰ θέλει
νὰ τῆς πεῖ: — «Μὴ φοβάσαι, Κυ-
ρά μου! Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ!.. Κα-
νένας δὲν μπορεῖ νὰ σὲ πειρά-
ξει!»

Ἡ Ταταμποὺ ἔχει πολὺ ξε-
σταθεῖ ἀπ' τὸ τρέξιμο. Λαχτα-
ράει τώρα τὰ δροσερὰ νερὰ τῆς
λίμνης. Νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ
βουτηξέι. Νὰ κάνει ἓνα μπάνιο.
Ὑστερα καὶ τὸ ὑπέροχο μελα-
ψὸ κορμὶ της εἶναι γεμάτο αἵ-
ματα. Τὰ νύχια τῶν πεινασμέ-
νων θεριῶν τὴν χάνει σὲ κα-
κὰ χάλια!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα δὲν ἀρ-
γεῖ νὰ πάρει τὴν ἀπόφαση.
Μ' ἓνα θαυματικὸ πῆδημα βρι-
σκέται στὸ νερό... Κολυμπάει μὲ
χάρη καὶ τέχνη. Σὰν δελφίνι...

Ὅμως ἄφοβη, ὅπως πάντα,
προχωρεῖ βαθιά. Φτάνει στὴ μέ-
ση τῆς λίμνης...

Καὶ νά: Μεγάλῃ λαχτάρα τὴν
περιμένει ἐκεῖ. Ἕνας κροκόδει-
λος παρουσιάζεται. Ἀφάνταστα
μεγάλος! Τεράστιος!

Ἡ Ταταμποὺ δὲν τὰ χάνει
στιγμὴ. Κολυμπάει ὅσο μπορεῖ
πρὸ γρήγορα. Ζητάει νὰ τοῦ ξε-
φύγει...

Τὸ ἀπαίσιον θεριὸ τρέχει ξωπί-
σω της. Τὴν φτάνει. Θέλει νὰ τὴν
ἀρπάξει στίς τρομαχτικὲς μασ-
σέλες του...

Ἡ μελαψὴ γυναῖκα κάνει μιὰ
γρήγορη βουτιά. Τοῦ ξεφεύγει

πάλι. Ὁ Κροκόδειλος τὴν κυ-
νηγεῖ μανιασμένος τώρα...

Καὶ ἡ τραγωδία συνεχίζεται.
Ὁ Πίκ βλέπει ἀπὸ ψηλὰ τὸ
κακὸ ποὺ γίνεται. Γιά λίγες
στιγμὲς κράζει ἀνήσυχτα. Τρο-
μαγμένα.

Τέλος φτερουγίζει σὰν τρελ-
λός. Χάνεται στὸ βάθος τοῦ ὄ-
ρίζοντα.

Ὁ Γκαοὺρ κι' ὁ Ταρζάν ἐξα-
κολοῦθοῦν νὰ πηδοῦν μὲ τὰ
κρεμμάσματα γερὰ χορτόσχοινα.
Ἔχουν χάσει τὴν Ταταμπού.
Ψάχνουν νὰ τὴ βροῦν.

Ξαφνικὰ παρουσιάζεται μπρο-
στά τους ὁ Πίκ. Κράζει παρὰ-
ξενα. Δυνατὰ...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας νοιώθει
τὴ γλώσσα τοῦ κορακιοῦ. Κα-
ταλαβαίνει πὼς ἡ συντροφισ-
σά του βρίσκεται σὲ μεγάλον
κίνδυνον. Φωνάζει στὸ μαῦρον
Πουλί:

— Ἐμπρός Πίκ! Δεῖξε 'μας
ποῦ βρίσκεται ἡ Ταταμπού!

Τὸ τετραπέρατο Κοράκι, φτε-
ρουγίζει χαμηλά. Ὁ Γκαοὺρ κι'
ὁ Ταρζάν τ' ἀκολουθοῦν μὲ τὰ
χορτόσχοινα...

Εὐτυχῶς! Ἡ ἀπόσταση ποὺ
τοὺς χωρίζει ἀπ' τὴ λίμνη, δὲν
εἶναι μεγάλη. Γρήγορα ὁ Πίκ
τοὺς φέρνει κοντὰ στὴν ὄχθη
τῆς.

Ἡ θανάσιμη πάλη τοῦ κρο-
κόδειλου καὶ τῆς πανώριας γυ-
ναίκας συνεχίζεται. Ἡ Ταταμ-
πού, ἀφθαστὴ κολυμβήτρια κα-
θὼς εἶναι, καταφέρνει πάντα
νὰ τοῦ ξεφύγει.

Οἱ δύο γίγαντες τρέχουν σὰν
τρελλοί. Βιάζονται νὰ βουτηξοῦν

στά νερά. Νά σώσουν τὴν ἄμοιρη Ἑλληνίδα.

Ἀτυχία! Καθὼς πηδοῦν τὰ βράχια τῆς ὄχθης, ὁ Γκαοὺρ σκοντάφτει. Γκρεμοτοσσιζέται κάτω. Στραμπουλάει τὸ πόδι του. Ἀδύνατο νὰ ξανασηκωθεί.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βλέπει τὸ κακὸ πού ἔπαθε ὁ σύντροφός του. Ὅμως δὲν σταματάει νὰ τὸν βοηθήσει. Τὸν παρατάει ἐκεῖ. Μὲ μιὰ βουτιά πέφτει στὴ λίμνη. Προχωρεῖ κατὰ τὸ μέρος πού βρίσκεται ὁ κροκόδειλος.

Καὶ κάνει καλά. Ἐκεῖνη πού κινδυνεύει περισσότερο εἶναι ἡ Ταταμπού.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας εἶναι Ἕλληνας. Κι' οἱ Ἕλληνες δὲν δειλιάζουνε ποτέ.

Ἀρπάζει μονάχος τὸ στραμπουληγμένο ποδάρι του. Τὸ στρίβει μὲ φοβερὴ δύναμη. Οἱ πόνοι πού δοκιμάζει, εἶναι ἀπάνταστα δυνατοί. Κρυὸς ιδρώτας λούζει τὸ κορμί του. Κι' ὅμως ἐπιμένει. Ὅσπου τέλος ξαναφέρει τὰ κόκαλα στὴ θέση τους. Τώρα δὲν πονάει πιά. Πετιέται γρήγορα ὀρθός. Μὲ τὸ ρόπαλο στὸ χέρι βουτᾷε στὰ νερά. Τρέχει κι' αὐτός. Προχωρεῖ στὸ μέρος πού γίνεται τὸ κακὸ.

Ἀλίμονο! Οὔτε ὁ Ταρζάν δὲν προφταίνει. Ὁ Κροκόδειλος σὲ μιὰ στιγμή, ἀνοίγει τὶς τεράστιες μασσέλες του. Χάβει μὲ μιᾶς ὁλόκληρη τὴν ἄμοιρη γυναῖκα!.. Ἡ δυστυχισμένη Ταταμπού ξεφωνίζει σπαραχτικά:

— Γκαοὺρ!.. Γκαοὺρ!..

Ὅμως ἡ φωνή της γρήγορα σβύνει. Χάνεται μῆσα στὴν κοι-

λιά τοῦ πεινασμένου θηριοῦ.

Στὸ μεταξὺ κι' ὁ Γκαοὺρ φτάνει κοντά.

Ὁ Κροκόδειλος χορτασμένος τώρα, κάνει νὰ φύγει... Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας προσφαίνει. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Τὸν σφίγγει μὲ τρομαχτικὴ δύναμη. Τὸν συγκρατεῖ...

Ὁ Ταρζάν δὲ χάνει στιγμή. Καρφώνει τ' ἀστραφετὸ μαχαίρι του στὴν κειλιά τοῦ θηριοῦ. Τὸ τραβάει μὲ δύναμη. Μὲ προσοχή. Τὴ σφίγγει πέρα γιὰ πέρα...

Ἡ Ταταμπού πέφτει ἀπὸ μέσα μισολιπόθυμη...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν τὴν ἀφήνει νὰ βουλιάξει. Τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Κροκόδειλος σπαραράει γιὰ λίγες στιγμές. Τὰ νερά τῆς λίμνης, κόκκινα τώρα ἀπ' τὸ αἷμα του, τινάζονται ψηλά!..

Τέλος καθε κίνησής του σταματάει. Χάνεται ἀργὰ στὸ βυθό...

Ὁ Γκαοὺρ παίρνει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τοῦ συντρόφου του τὴν Ταταμπού. Προχωρεῖ γιὰ τὴν ὄχθη Ὁ Ταρζάν τὸν ἀκολουθεῖ...

Ὁ Πικ φτερουγίζει πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους. Κράζει χαρούμενα. Θριαμβευτικά!

Ὅμως τὰ βάσανά τους δὲν ἔχουν τελειώσει ἀκόμα!

Λίγο πρὶν πέρα τὸ μαῦρο Κοράκι κράζει ἀνήσυχτα πάλι. Τρομαγμένα.

Καὶ νά: Σχεδὸν ἀμέσως τὰ νερά γύρω τους ἀναταράσσονται. Τέσσερες τεράστιοι κροκόδειλοι παρουσιάζονται. Μ' ἀνοιχτὲς εἰς τρομαχτικὲς μασσέλες, χύνονται νὰ τοὺς ἀρπάζουν...

Ὅμως τὰ θύματα εἶναι μόνο

τρία. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς θὰ μείνει νησιτικός. Ποιὸς ὅμως :

Τὰ πεινασμένα θεριά λύνουν μὲ τὸ νόμο τῆς δύναμης τῇ διαφορά τούς. Ἀλληλοσπαράζονται.

Ὁ Γκαοὺρ μὲ τὴν Ταταμποὺ κι' ὁ Ταρζάν, ἄλλο πού δὲν θέλουν. Συνεχίζουν τὸ κολύμπι τους. Προχωροῦν κατὰ τὴν ὁχθῇ.

Μὰ κι' ἐδῶ στέκονται ἄτυχοι. Τὰ θεριά γρήγορα τελειώνουν τὴ μάχη τους. "Ενα ἀπ' αὐτὰ βυθίζεται νεκρὸ στὴ λίμνη. Τ' ἄλ' λα τρία γυρίζουν ἀμέσως. Κυνηγᾶνε τοὺς ἀμειρούς συντροφους. Τοὺς φτάνουν. Ἀνοίγουν ξανὰ τὰ τεράστια σαγόνια τους...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Πιζ καὶ ἀκούει. Κράζει τρομαγμένα. Φερουγίζει σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦν. Χάνεται γρήγορα πίσω ἀπ' τὶς μακρινὰς κορφὰς τῶν γιγαντώσων δέντρων...

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΜΠ

Θυμόσαστε ;

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα εἶχαν μπεῖ στὸ Θησαυροφυλάκειο τοῦ κακοῦργου Ἐπιστήμονα.

Ξαφνικὰ ἡ βαριὰ σιδερένια πόρτα πέφτει. Πιάνονται σὰν ποντικοὶ στὴ φάκα...

Κι' ὅμως ! Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ ψιθυρίζει στὴ συντροφισσά του :

— Αὐτὸ ἦτανε ! Ὁ Κράουζ ἔτεσε στὴν παγίδα μου !

"Ἄς δοῦμε τώρα τί εἶχε συμβεῖ :

Ὁ Κεραυνὸς. ἀπ' τὸν κρότο πού εἶχε πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκουστεῖ, ἄρχισε νὰ μπαίνει στὸ νόημα. Καταλαβαίνει πῶς ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος» παρακολου-

θεῖ ἀπὸ μακρὰ εἶναι βέβαιος πῶς κάποια παγίδα στήνει. Κάποια παγίδα γιὰ νὰ τοὺς πιάσει...

"Ἄν τὸ καταφέρει αὐτό, θὰ γυρίσει θριαμβικτῶς στὸν ἀπείριστο Πύργο του. Ἄν ὀχι, θὰ φοβηθεῖ νὰ πλησιάσει...

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ εἶναι ἀφάνταστα ἔξυπνος. Ἀποφασίζει ἀμέσως νὰ βοηθήσει τὸν Κράουζ στὸ σατανικὸ του σχέδιο. Νὰ πέσει θεληματικὰ στὴν παγίδα πού τοῦ στήνει. Μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσει νὰ γυρίσει στὸν Πύργο. Ὅλα τ' ἄλλα θὰ πᾶνε καλά !..

"Ἔτσι, μαζὶ μὲ τὴν ὁμορφὴ Θύελλα, φτάνουν στὸ στρογγυλὸ κελλί μὲ τὸ τετράγωνο ἄνοιγμα. Βλέπουν τὰ πολύτιμα πετράδια καὶ μέταλλα...

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν ἀνησυχεῖ. Ἐχει ἓνα κακὸ προαίσθημα. Ὑποψιάζεται τὴν παγίδα τοῦ «Σκοτεινοῦ Ἀνθρώπου.» Συμβουλεύει τὸ σύντροφό της νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ Θησαυροφυλάκειο. Νὰ φύγουν...

Ὁ Κεραυνὸς σκαλίζει τὰ πετράδια. Κάνει τάχα πῶς θαυμάζει τοὺς ἀτίμητους αὐτοὺς θησαυροὺς. Ζητάει μὲ κάθε τρόπο νὰ καθυστερήσουν. Νὰ μείνουν ἐκεῖ...

Ξέρει καλά τί πρόκειται νὰ συμβεῖ : Τὴ στιγμή πού περνοῦσε μέσα στὸ στρογγυλὸ κελλί, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πάνω μέρος τοῦ τετραγώνου ἀνοίγματος. Εἶδε ὅλο τὸν αὐτόματο μηχανισμό τῆς παγίδας...

Καὶ νὰ : Τὰ πράγματα γίνονταν ὅπως τὰ περιμένει. Ὁ Κράουζ μὲ τὴ συσκευὴ τηλεκινήσεως τραβάει ἀπὸ μακρὰ τὸ μοχλό.

Ἡ ὁμορφή ξανθιά Κόρη τοῦ Ταρζάν, φιλάει στὸ μέτωπο μὲ περηνένια τὸ μελαχροινὸ Γιό τοῦ Γκαούρ.

Ἡ βαριά σιδερένια πόρτα πέφτει. Μέσα σὲ μὰ στιγμή μονάχα, οἱ δυὸ Νέοι, ἀπὸ-λεύτεροι γίνονται σκλάβοι.

Ὁ Κεραυνὸς ἐνθουσιάζεται. Ἐξηγεῖ τώρα στὴ συντροφισσά του. Ὅμως τῆς μιλάει σιγά. Πολὺ σιγὰ στ' αὐτὴ. Θέλει νὰ μὴ τὸν ἀκούσει ὁ « Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος », ἂν παρακολουθεῖ ἀκόμα :

— Ὁ Κράουζ θὰ φτάσει γρήγορα στὸν Πύργο. Θὰ μᾶς σκοτώσει ἀμέσως... Πρέπει λοιπὸν νὰ βγοῦμε ἀπὸ ὅδω. Νὰ τὸν περιμένουμε κρυμμένοι κάπου...

Ἡ Θύελλα δοκιμάζει τὴν πόρτα. Κουνάει μ' ἀπογοήτευση τὸ

ξανθὸ κεφαλάκι της. Μουρμουρίζει :

— Ἀπὸ ὅδω, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Σατανὰς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξεφύγει... Τὰ λόγια σου Κεραυνὲ μὲ κάνουν νὰ παραξενεύομαι... Μήπως ἔχουν σαλέψει τὰ λογικά σου ;

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του δυὸ μικρὰ φώσφορα. Χαμογελάει μὲ περηνένια :

— Ἀκουσε Θύελλα. Ἐχω πραγματοποιήσει μὰ ἐφεύρεση κρυφὰ ἀπὸ σένα... Ἦθελα νὰ σοῦ κάνω ἐκπληξη... Δὲν πειράζει ὅμως. Τὴν ἐκπληξη αὐτὴ θὰ τὴν κάνουμε τώρα, μαζί κι' οἱ δυὸ, στὸν Κράουζ.

Δίνει άμέσως τὸ ἕνα φώσφορο στὴ συντροφισσά του. Τ' ἄλλο κρατᾷ αὐτός. Βγάζει ἕναν ἀναπτῆρα. Ἀνάβει καὶ τὰ δυό...

Τὰ φώσφορα βγάζουν παράξενη μαυροπράσινη λάμψη.

Οἱ δυὸ Νέοι στέκουν ἀκίνητοι ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον. Ὁ Κεραυνὸς ἐξηγεῖ σιγά :

— Οἱ ἀκτίνες ποὺ λούζουν αὐτὴ τὴ στιγμή τὰ κορμιά μας θὰ κάνουν ἀπίστευτο θάμμα. Μόνο ποὺ ἡ ἐνέργειά τους δὲν κρατᾷ περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα .. Ὅταν γυρίσουμε στὸ νησί μας, θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴ χημικὴ βᾶση τους. Θὰ μὲ βοηθήσεις κι' ἐσὺ νὰ τελειοποιήσουμε τὴν ἐφεύρεση...

Ἡ Θύελλα βγάζει ξαφνικὰ τρομαγμένο ξεφωνητό :

— Κεραυνέ !. Ποῦ εἶσαι, ἀγαπημένε μου ; Δὲν σὲ βλέπω πιά !..

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοῦρ ἀκούγεται νὰ γελαίει :

— Χά, χά, χά !.. Οὔτε κι' ἐγὼ, Θύελλα ! Οὔτε κι' ἐγὼ σὲ βλέπω !.. Χαθήκαμε κι' οἱ δυό. Κανένα ἀνθρώπινο μάτι δὲν μπορεῖ πιά νὰ μᾶς διακρίνει. Εἴμαστε ἀόρατοι...

Στὸ μετὰ τὰ φώσφορα ἔχουν σβύσει.

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν ἡσυχάζει κάπως. Ὅμως θέλει νὰ βεβαιωθεῖ πὼς ὁ σύντροφός της βρίσκεται ἐκεῖ. Ἀπλώνει τὰ χέρια. Ψάχνει στὰ στραβά. Τὸν βρίσκει. Ψηλαφίζει τοὺς ὤμους του, Τὸ πρόσωπό του...

Ὁ Κεραυνός, ἀόρατος ὅπως κι' ἐκεῖνη, τὴν τραβάει ἀπ' τὸ χέρι. Τὴ φέρνει κοντὰ στὴν κλεισμένη βαριά πόρτα. Κάτω-

κάτω βρίσκεται μιὰ μικρὴ χαρμάδα. Ἡ φωνὴ του ἀκούγεται νὰ τῆς λέει :

Ἄπ' ἐδῶ θὰ περάσουμε... Ἄπ' ἐδῶ θὰ βγοῦμε ἔξω... Τὰ φώσφορα δὲν μᾶς ἔχουν κάνει μονάχα ἀόρατους. Ἐχουν ἐξαῦλώσει καὶ τὰ κορμιά μας. Κι' ὅτι βρίσκεται πάνω μας... Θὰ μπορούσαμε νὰ περάσουμε κι' ἀπ' τὴν τρύπα μιᾶς βελόνας !..

Καὶ νά: Κάνει πρῶτος τὴν ἀρχή. Μὲ μεγάλη εὐκολία γλιστρᾷ ἀπ' τὴ στενὴ χαρμάδα τῆς πόρτας.

Ἡ Θύελλα τὸν ἀκολουθεῖ. Βγαίνει κι' αὐτὴ ἔξω ..

Μαζί τώρα, ἀόρατοι, ἀλλὰ πιασμένοι ἀπ' τὰ χέρια, φτάνουν στὸ Ἐργαστήριό τοῦ κακούργου Ἐπιστήμονα...

Περιμένουν ἀρεκτά. Τέλος τὸ Ρομπὸτ τοῦ Κράουζ προσγειώνεται στὴν ταράτσα τοῦ Κάστρου τῆς Συμορφᾶς. Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος» κατεβαίνει στὴν ἀπέραντη αἴθουσα. Οἱ δυὸ Νέοι τὸν βλέπουν. Ἐκεῖνος ὄχι.

Ἀμέσως τρέχει στὸ Θησαυροφυλάκειο... Φωνάζει ἀπ' ἔξω. Καμμιά ἀπόκριση δὲν παίρνει ...

Ὁ Κεραυνὸς βιάζεται νὰ τελειώσει. Μαζί μὲ τὴ Θύελλα σπρώχνουν ἕνα μεγάλο σιδερένιο ἡλεκτρικὸ μηχανήμα. Τὸ γκρεμίζουν ἀπ' τὴ βᾶση του. Κάνει τρομερὸ κρότο.

Ὁ Κράουζ, ξαναγυρίζει, ὅπως εἶδαμε, στὸ Ἐργαστήριό. Μὲ τὴ συσκευή τηλεοράσεως ψάχνει ὁλόκληρο τὸν Πύργο. Δὲν βρίσκει κανέναν.

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοῦρ τὸν ἀρπάζει τώρα ἀπ' τὸ λαϊμό. Ἡ Θύελλα τοῦ δένει τὰ χέρια καὶ

τά πόδια. Τὸν ἀφήνουν κάτω.

Ὁ Κεραυνὸς, ἀόρατος ὅπως εἶναι, τοῦ λείπει :

— Ἐπὶ τέλους Κράουζ. "Ε-φτασ" ἡ στιγμή νὰ πληρώσεις τὰ ἐγκλήματά σου...

Ὁ «Σκοτεινὸς "Ανθρωπος» ἀναγνωρίζει. τὴ φωνή. Τὰ κα-ταλαβαίνει ὅλα.

Δειλὸς, σὰν ὅλους τοὺς κα-κούργους, παρακαλᾷ τώρα τοὺς ἀόρατους ἐχθρούς του :

— Λυπηθεῖτε με !.. Χαρίστε μου τὴ ζωή. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ζητήσετε...

Ὁ Νέος τὸν πληροφορεῖ :

— Θὰ τινάξω στὸν ἀέρα τὸν ἀπαίσιο Πύργο σου ! Θὰ σὲ θά-ψω κάτω ἀπ' τὰ χαλάσματα του !..

Στὸ μεταξὺ ἡ μιὰ ὥρα ἔχει περάσει. Ὁ Κεραυνὸς κ' ἡ Θύ-ελλα ἀρχίζουν σιγὰ-σιγὰ νὰ γί-νονται ὁρατοὶ Τέλος παρουσιάζονται δολοφώνηται στὰ μάτια τοῦ Κακούργου.

Ὁ Κράουζ νοιώθει πιά πὼς ζυγώνουν οἱ τελευταῖες του στι-γμές. Παρακαλᾷ πάλι τοὺς δυὸ Νέους :

— Μὴ μοῦ κάνετε κακό. Κι' ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ ποιοὶ εἶναι οἱ γονεῖς σας. Ποιοὶ εἶναι οἱ ἀν-θρώποι ποὺ σᾶς γέννησαν. Ποῦ σᾶς ἔφεραν στὸν κόσμο !..

Οἱ δυὸ Νέοι δέχονται τὴ συμ-φωνία. Τοῦ δίνουν τὸ λόγο τους : Δὲν θὰ τὸν πειράζουν.

Ὁ «Σκοτεινὸς "Ανθρωπος» λέει τὸ μεγάλο μυστικόν :

— Οἱ γονεῖς σας βρίσκονται στὴ Ζούγκλα. Πατέρας τοῦ Κε-ραυνοῦ εἶναι ὁ ἔλληνας Γκαοῦρ. Μητέρα του ἡ Ἑλληνίδα Τα-ταμπού. . Πατέρας τῆς Θύελλας

εἶναι ὁ ἄγγελος Ταρζάν. Μητέρα τῆς ἡ ἀγγλίδα Τζέιν...

Ὁ Κεραυνὸς δὲν πιστεύει. Ὁ Πατέρας κ' ἡ Μητέρα του ἔ-χουν σχεδὸν τὴν ἴδια ἡλικία μ' αὐτόν. Ζητάει ἀποδείξεις.

Ὁ Κράουζ, δεμένος κάτω κα-θὼς βρίσκεται, τοῦ δείχνει μιὰ παράξενη συσκευή :

— Λύσε με νὰ στ' ἀποδείξω ἀ-μέσως...

Ὁ Νέος τοῦ λύνει τὰ χεῖρα καὶ τὰ πόδια. Τὸν βοηθάει νὰ σηκωθεῖ. Τὸν φέρνει κοντὰ στὸ μηχανήμα. (3)

Τὸν προσέχει ὅμως. Ἐχει τὰ μάτια του τέσσερα μὴ ξεφύγει...

Ὁ κακούργος Ἐπιστήμονας βάζει σὲ λειτουργία τὴ συσκευή. Καλεῖ γιὰ δευτέρα φορά ἀπὸ τὸν Ἄλλο Κόσμο τὸν Κράμπ. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε κάποτε δολοφονήσει

Καὶ νά : Τὸ φάντασμα τοῦ νεκροῦ Ἐπιστήμονα παρουσιάζ-εται. Ὁ Κράουζ τὸν ρωτᾷ :

— Ποιοὶ εἶναι οἱ γονεῖς τοῦ Κεραυνοῦ :

Ὁ πεθαμένος τὸν κυττάζει μὲ μῖσος. Μουγγρίζει βραχνά :

— Κακούργε !.. Πάλι ἤρθες νὰ ταράξεις τὴ γαλήνη τοῦ αἰώνιου ὕπνου μου ; Δὲν θὰ μ' ἀφήσεις λοιπὸν ποτὲ νὰ ἡσυχάσω ;

Ὁ «Σκοτεινὸς "Ανθρωπος» τὸν ἀπελευθεῖ :

— Ἄν δὲν μιλήσεις, θὰ σὲ κρα-τήσω ἐδῶ ἕναν ὀλόκληρο χρόνον.

Τὸ φάντασμα τοῦ Κράμπ φαι-

3. Ὁ Κράουζ τὸ λέει «Προ-σκλητῆριο τῶν νεκρῶν.» Μ' αὐτὸ μπορεῖ καὶ παρουσιάζει μπροστά του τίς σκιές τῶν ἀνθρώπων ποὺ-χουν πεθάνει.

νεται νά τρομάξει. Ἀποκρίνεται
τώρα στήν ἐρώτηση :

— Ὁ Κεραυνός εἶναι γιὸς τοῦ
Γκαοῦρ καὶ τῆς Ταταμπού...
Ὅταν γεννήθηκε, μὲ μιὰ ἔνεση
τὸν ἔκανα νὰ φαίνεται σάν νε-
κρός. Οἱ γονεῖς του τὸ πίστεψαν.
Τὸν ἔθαψαν μὲ τὰ χέρια τους.
Ὅταν ἔφυγαν ἀπ' τὸ νησί μου,
ἄνοιξα τὸν τάφο. Συνέφερα τὸ
βρέφος. Τοῦκανα τεχνητὸ μεγά-
λωμα. Σὲ τρεῖς βδομάδες γίνηκε
εἰκοσι ἑνὸς χρόνων...

Ὁ Κράουζ ρωτᾷ πάλι :

— Ποιοὶ εἶναι οἱ γονεῖς τῆς
Θυέλλας;

Ὁ νεκρὸς Κράμπ ἀποκρίνεται :

— Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν... Τὴν
ἄρπαξα ἀπ' τὴ σπηλιὰ τους μό-
λις εἶχε γεννηθεῖ... Τὴ μεγάλω-
σα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Σὲ λίγες
μέρες γίνηκε δέκα ὡστὼ χρό-
νων... Ὑστερα μὲ ἄλλη συσκευὴ
γέμισα τὸν ἐγκέφαλό τους μ' ὀ-
λες τίς γνώσεις μου ... Μ' ὅλες
τίς...

Ὁ Κράουζ δὲν περιμένει νὰ
τελειώσει Γυρίζει τὸ διακόπτη.
Κλείνει τὴ συσκευὴ. Τὸ φάντα-
σμα τοῦ μακαρίτη Κρόμπ ἔξα-
φανίζεται. Σάν καπνὸς πρὶν τὸν
φύσηξε δυνατὸς ἄερας.

Ὁ Κεραυνός κι' ἡ Θυέλλα ἔ-
χουν μαρμαρώσει ἀπ' τὴν κατά-
πληξη. Κυττάζουν ὁ ἓνας τὸν
ἄλλον χαμένα.

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος» γυ-
ρίζει. Τοὺς ρωτᾷ :

— Πιστέψατε τώρα ;

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοῦρ χύνεται
ξαφνικὰ πάνω του. Μὲ μιὰ τρο-
μερὴ γροθιά τὸν σωριάζει κάτω.
Μὲ τὸ δεξιὸ ποδάρι τὸν πατάει
στὸ στήθος :

— Δὲν σοῦχα ἐμπιστοσύνη κα-

κοῦργε ! Ἐγὼ θὰ κρατήσω τὸ
λόγο μου. Ἀνθ' αὐτοῦ θὰ σοῦ κάνω κα-
κό. Ὁρκίζου πὼς κι' ἐσύ δὲν θὰ
μᾶς πειράξεις μέχρι νὰ φτάσουμε
στὸ νησί μας. Ἀλλοιῶς θὰ σὲ
λοιώσω σάν σκουληχί.

Ὁ Κράουζ ψιθυρίζει μὲ δέος :

— Ὁρκίζομαι ! Ὁρκίζομαι στὸ
αἷμα μου !..

Ὁ Κεραυνὸς τὸν ἀφήνει.
Παίρνει τὴ συντροφισσά του.
Φεύγουν ἀπ' τὸ Κάστρο τῆς
Συμφορᾶς... Κατεβαίνουν γοι-
γορα στὰ βράχια ποῦχουν κρύ-
ψει τὸ τεράστιο Ρομπότ. Μπαί-
νουν μέσα. Τὸ βάζουν σὲ κίνη-
ση. Ἀνυψώνονται... Ἀρχίζουν
νὰ πετᾶνε...

Ἡ ὁμορφὴ Νέα παρακαλᾷ
τὸν Κεραυνό :

— Πρέπει νὰ πᾶμε στὴ Ζούγ-
κλα... Νὰ σφίξουμε στὴν ἀγκα-
λιά μας τοὺς ἀνθρώπους ποὺ
μᾶς ἔφεραν στὸν Κόσμο...

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοῦρ συμφω-
νεῖ :

— Ναί... Ὅμως νοιώθω πολὺ
ξαλισμένο τὸ κεφάλι μου... Ἀς
ξαποστάσουμε πρῶτα λίγο στὸ
νησί μας... Ὑστερα ξεκινᾶμε
γιά 'κεῖ...

Ὁ Κράουζ τὴν ἴδια στιγμή
ἀπ' τὸν Πύργο του τοὺς παρα-
κολοθεῖ μὲ τὴ συσκευὴ τηλεο-
ράσεως. Ἀκούει αὐτὰ ποὺ λένε.
Μουγγρίζει ἄγρια :

— Ἐννοια σας ! Θὰ πετάξω
ἐγὼ ἐκεῖ, πρὶν μπροστὰ ἀπὸ σᾶς.
Πρέπει νὰ φροντίσω γιὰ τὴν...
ὑποδοχὴ ποὺ θὰ σᾶς κάνουν οἱ
γονεῖς σας !

Ἀμέσως κλείνει τὸ μηχανήμα.
Ἀνεβαίνει τρία-τρία τὰ σκαλο-
πάτια. Φτάνει στὴν ταράτσα
τοῦ Πύργου. Μπαίνει στὸ μι-

κρὸ Ρομπότ. Ἀνυψώνεται σὰν ρουκέττα στὸν οὐρανό. Παίρνει κατεύθυνση κατὰ τὸ Νοτιά.

ΕΧΘΡΟΣ—ΣΩΤΗΡΑΣ

Βρισκόμαστε πάλι στὴ Ζούγκλα...

Μέσα στὴ λίμνη, οἱ τρεῖς τεράστιοι κροκόδειλοι χύνονται νὰ σπαράξουν τὸν Γκαούρ, τὸν Ταρζάν, τὴν Ταταμπού.

Ξαφνικά δυνατὴ βοή ἀκούγεται στὸν οὐρανό. Ὁ Πιζ φτερουγίζει τρομαγμένος. Χάνεται πίσω ἀπ' τὶς μακρυνὲς κορφὲς τῶν θεόρατων δέντρων...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ Ρομπότ τοῦ Κράουζ φτάνει χαμηλά πάνω ἀπ' τὴ Λίμνη.

Ὁ φοβερὸς κρότος τῶν ἀτομικῶν ἐκρήξεων, τρομάζει ἀφάνταστα τὰ πεινασμένα θηρία. Πατατάνε τὰ θύματα τους. Βουλιάζουν στὰ νερά Χάνονται γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ' τὸ τρομαχτικὸ τέρας τ' οὐρανοῦ.

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος» ἀρπάζει μὲ τὶς δαγκάνες τῶν μηχανικῶν χειρῶν τοῦ Ρομπότ τοὺς τρεῖς συντρόφους. Τοὺς βγάζει γρήγορα στὴν ὄχθη. Τοὺς σώζει ἀπὸ βέβαιο καὶ φριχτὸ θάνατο.

Ἡ Βάτ κι' ἡ Τοίτα τοὺς ὑποδέχονται ἐκεῖ. Στριγγλίζουν χαρούμενες.

Ἡ τετραγωνὴ πόρτα τῆς κοιλιᾶς τοῦ Ρομπότ, ἀνοίγει τώρα. Ὁ Κράουζ πηδαίει ἔξω.

Οἱ δύο γίγαντες δὲν βρίσκουν λόγια νὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν γιὰ νὰ τοῦ δείξουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Ταταμπού ποὺ στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει.

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος» φαίνεται βιαστικός. Δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο. Τοὺς ἐξηγεῖ ἀμέσως:

— Δὲν ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς σώσω ἀπ' τὰ δόντια τῶν κροκοδείλων. Αὐτὸ γίνηκε τυχαία. Ὁ σκοπὸς ποῦφτασα στὴ Ζούγκλα εἶναι ἄλλος. Ἐνα μεγάλο μυστικὸ βαραίνει τὴν ψυχὴ μου. Ἦρθα νὰ σᾶς τὸ πῶ. Νὰ τὸ μάθετε.

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας παίρνει ἀνάσα. Συνεχίζει:

— Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα εἶναι οἱ φονιάδες τῶν παιδιῶν σας. Τὰ σκότωσαν τὴν ἴδια μέρα ποὺ πέθανε ὁ Κράμπ. Αὐτὸς ὁ τρελλὸς Ἐπιστήμονας ποὺ τᾶξε ἀρπάξει. Τώρα λογαριάζουν νὰ ρθοῦν ἐδῶ στὴ Ζούγκλα. Νὰ σᾶς ξεγελάσουν. Θὰ σᾶς ποῦν πὼς αὐτοὶ εἶναι τὰ παιδιὰ σας. Πὼς ὁ Κράμπ, μὲ σατανικὲς συσκευές, τοὺς μεγάλωσε σὲ λίγες μέρες...

Ὁ Κράουζ παίρνει πάλι ἀνάσα. Ἀποτελειώνει:

— Αὐτὰ ἦρθα νὰ σᾶς πῶ... Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ βάραινε τὴν ψυχὴ μου... Ἐπρεπε νὰ ξαλαφρώσω! Γέρος εἶμαι πιά. Αὐριο-μεθαύριο θὰ πεθάνω! Δὲν ἠθελα νὰ πάρω μαζί μου ἕνα τόσο μεγάλο μυστικὸ!

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού, ἀκοῦνε τὰ λόγια του. Στὰ πρόσωπά τους ζωγραφίζεται ὁ μεγάλος πόνος ποὺ νοιώθουν γιὰ τ' ἀδικοσκοτωμένα σπλάχνα τους. Μαζί μ' αὐτὸν κι' ἡ ἄγρια ὀργὴ γιὰ τοὺς ἀπαίσιους δολοφόνους των. Τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ Θύελλα!..

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος»

είναι ικανοποιημένος. "Εχει έτοιμάσει καλά την ύποδοχή που θά κάνουν σέ λίγο οί γονείς στά παιδιά τους.

Γρήγορα ξαναπηδάει στο έσω-τεριζό του Ρομπότ. Βάζει σέ κίνηση τίς μηχανές. Έκσφενδονίζεται στον ούρανό. Πετάει κατά τό βορριά. Τραβάει γιά τό μακρινό πέτρινο νησί του...

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΓΑΙΔΑΡΟΣ

"Ο Γκαούρ, ό Ταρζάν κι' ή Ταταμπού συνεχίζουν πεζή τώρα τό δρόμο τους. "Εχουν περάσει πιά την επικίνδυνη περιοχή μέ τίς τίγρεις.

"Ετσι φτάνουν τυχαία κοντά στο μέρος που βρίσκεται τό γέριχο κουφалиσμένο δέντρο του Ποκοπίκο και της Χουχούς.

Και νά : "Ο φοβερός και τρομερός νάνος τους υποδέχεται... άψ' ύψηλου !

"Εχει εφαρμόσει πάλι στά όπίσθιά του τον άτομικό κινητήρα. Αυτόν πο'χε κλέψει άπ' τό έργαστήριο του Κεραυνού...

Πετάει ψηλά. Πάνω άπ' τίς κορφές των δέντρων... "Απ' τό τσουλούφι κρατάει και τη Χουχού. "Η κοντόχοντρη πυγμαία είναι ένθουσιασμένη Δέν φαίνεται καθόλου νά φοβάται...

"Ενα μονάχα την παραξενεύει : "Ο θόρυβος που φτάνει στ' αυτιά της, άπ' τά όπίσθια του Ποκοπίκο.

Σέ μιá στιγμή δέν κρατιέται. Τόν ρωτάει :

— Δέν μου λές, χρυσό μου ; Αυτό τό μπρρρ-μπρρρ που άκούγεται πίσω σου, ό έλικας τό κάνει, γιά του... λόγου σου ; Μέ συγχωρείτε κιόλας !

"Ο «Δυσθεόρατος "Αντρακίας» κάνει πώς ένθουσιάζεται. Της φωνάζει :

— Μπράβο, μπράβο, Χουχού!.. Φίνο τό καλαμπούρι σου. Κρατήσου μονάχα γιati θέλω νά σέ χειροκροτήσω !..

Ταυτόχρονα παρατάει τό τσουλούφι της. Άρχίζει νά χτυπάει παλαμάκια.

"Η άμοιρη πυγμαία σκάει κάτω σάν καρπούζι ! Βάζει τίς φωνές :

— Μπά που κακοχρόνο νάχεις, χρυσό μου !.. Καλέ γιati μ' άπαράτηκες έπί του κενοϋ. Δέν μπορούσες νά χειροκροτήσεις μέ τη... μιá χεϊρ ;

"Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας κι' ό Γκαούρ μέ τη συντρόφισσά του, είναι άφάνταστα θλιμμένοι. Δέν έχουν όρεξη γι' άστέια.

Προχωρούν χωρίς καθόλου νά σταματήσουν. Τραβάνε γιά την κοντινή πιά περιοχή τους.

"Ο Ποκοπίκο παραξενεύεται. Πρώτη φορά δέν κατάφερε νά τους κάνει νά γελάσουν.

"Αμέσως προσγειώνεται. Λίγο πιο πέρα βόσκει ξένοιαστος ό ψωραλέος Καθαρόαιμος. Τό σάινι. "Ο.. Γαϊδούρειος "Ιππος του.

Τρέχει γρήγορα κοντά. Βγάζει άπ' τά όπίσθια του τό άτομικό μοτέρ. Τό εφαρμόζει γερά μέ τά λουριά, στά... καπούλια του γαϊδάρου. Τό βάζει σέ κίνηση. Πηδάει σβέλτος στη ράχη του. Τραβάει τη θρυλική σκουριασμένη χατζάρα...

"Ο Καθαρόαιμος άκούει πίσω του τό δαιμονισμένο θύριβο του έλικα. Τρομάζει άφάνταστα. Νο-

μίζει πώς κάποιος φοβερό ὄρνιο
τὸν κυνηγάει..

Γιὰ νὰ σωθεῖ τὸ βάζει στὰ
πόδια. Στὰ τρία πόδια πούχει ὁ
ἄμοιρος. Τρέχει ὅσο πὸ γρήγο-
ρα μπορεῖ.

Αὐτὸ ἦτανε ! Μὲ τὴν ταχύτη-
τα π' ἀναπτύσσει, γίνεται ἡ...
ἀπογείωση !

Τὰ πόδια του παύουν νὰ πα-
τοῦν στὸ χῶμα. Σιγὰ - σιγὰ ἀνυ-
ψώνεται. Φτάνει πάνω ἀπ' τὶς
κορφές τῶν δέντρων...

Ὁ Ποκοπικό ἀνεμίζει θριαμ-
βευτικά τὴ χατζάρα του. Φωνά-
ζει στοὺς τρεῖς συντρόφους πού
προχωροῦν :

—'Εδῶ τὸ... Μπυραυλοκίνη-
τοooo !.. 'Εδῶ ὁ 'Αεροπόρος
του.. 'Ιπικοῦδου !.. "Ὅστις
γουστάρει σφάξιμο, νὰ μοῦ σφν-
ρίζει νὰ προσγειωθῶ !

'Η Χουχού κρατᾷ τὴν κοι-
λιά της. 'Η ἄμοιρη ἔχει ξεραθεῖ
στὰ γέλια. Ξεφωνίζει :

—Μπὰ σὲ καλὸ σου, πού κα-
κοψόφο νάχεις ! Μὲ συγχωρεῖτε
κιόλας !..

Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ τρομαγμέ-
νος Καθαρόαιμος δὲν μπορεῖ νὰ
κραιηθεῖ. Ξεκαρδίζεται στό...
γκάρισμα !

Ὅμως ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρζάν,
κι' ἡ Ταταμπού, δὲν καταφέρ-
νουν οὔτε κἂν νὰ χαμογελά-
σουν... Συνεχίζουν τὸ δρόμο
τοὺς σιωπηλοί. Μὲ βῆμα ἄγγό-
πένθιμο... Τὰ πρόσopά τους
ἄγρια. Τὰ μάτια τους σκοτεινά...

Ὁ νάνος τοὺς παρατάει...
Προσγειώνεται κοντὰ στὴ Χου-
χού. Κουνάει ν' ἀπογοήτευση τὸ
κεφάλι του. Μουρμουρίζει :

—Στὰ μπουρίνια τους εἶναι,
ἀδερφέ μου ! 'Αλίμονο σ' ἐκεῖνον

πού θὰ βρεθεῖ μπροστά τους !
Οὔτε... κόρφος στὸν ψῦλλο του
νάμανε !..

Ο ΚΡΑΟΥΖ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ !

'Ο Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα
φτάνουν μὲ τὸ τεράστιο Ρομπότ
στὸ καταπράσινο λουλουδιασμένο
νησί τους.

Κάθονται σ' ἓνα βράχο νὰ ξα-
ποστάσουν.

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ ὁμορφὴ ξαν-
θιά Κόρη τοῦ Ταρζάν ἀναση-
κώνεται. Ἀγκαλιάζει τὸ μελα-
χροινὸ γιὸ τοῦ Γκαοῦρ. Τὸν φι-
λάει μὲ περιφάνεια στὸ μέτωπο.
Ψιθυρίζει :

—Τώρα Κεραυνὸς θὰ σ' ἀγα-
πῶ ἀκόμα πὸ πολύ. Γιατί ἔμα-
θα πὼς εἶσαι Ἕλληνας. Στὰ βι-
βλία τοῦ Κράμπ ἔχω διαβάσει
πολλὰ γιὰ τὴν ἔνδοξη κι' ἀθά-
νατη αὐτὴ Χώρα !..

'Ο Νέος τῆς ἀποκρίνεται :

—Ναί, Θύελλα ! Εἶμαι πολὺ
περήφανος κι' εὐτυχισμένος γι'
αὐτό !.. "Ὅμως πίστεψε κάτι πού
θὰ σοῦ πῶ : Καὶ πρὶν ἀκόμα
μάθω τὴν καταγωγὴ μου, πάντο-
τε τῶνοιοθα μέσα μου πὼς εἴ-
μαι Ἕλληνας !..

Σὲ λίγο οἱ δυὸ νεαροὶ 'Επι-
στήμονες ξαναμπαίνουν στὸ τε-
ράστιο Ρομπότ τους. Πετᾶνε
γιὰ τὴ Ζούγκλα... Γρήγορα
φτάνουν ἐκεῖ...

Μὲ τὴ συσκευὴ τηλεοράσεως
ψάχνουν ἀπὸ ψηλά, ὀλόκληρη
τὴν ἄγρια περιοχὴ...

Καὶ νά : Σὲ κάποιο ξέφωτο ἀντικρύζουν τοὺς δυὸ γίγαντες. Μαζί τους καὶ τὴν πανώρια μελαψὴ γυναῖκα.

Ἡ Θύελλα ἀνησυχεῖ πού δὲν βλέπει τὴ Τζέιν :

— Ἡ Μητέρα μου λείπει . . .
Γιατί ἄραγε ;

Ὁ Κεραυνὸς προσγειώνει τὸ Ρομπὸτ σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπ' αὐτούς.

Οἱ δυὸ Νέοι πηδοῦν χαρούμενοι ἔξω. Τρέχουν νὰ συναντήσουν τοὺς γονεῖς τους.

Σὲ λίγο φτάνουν κοντά. Δακρυσμένοι κάνουν νὰ πέσουν στὴν ἀγκαλιά τους :

— Πατέρα μου !..

— Πατέρα μου ! Μητέρα μου !..

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ ὑποχωροῦν λίγα βήματα. Σφίγγουν τὰ δόντια καὶ τὶς γροθιές τους. Μουγγαρίζουν ἄγρια. Σὰν λαβωμένα θηρία :

— Πίσω κακοῦργοι !.. Πίσω δολοφόνοι !..

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΟΣΟΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ

κᾶν-τε ὑπομονὴ ὡς τὴν ἐρχόμενη Τρίτη
πού θὰ κυκλοφορήσει τὸ Τεῦχος ἀρ. 30

"Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΤΗΝΑΝΘΡΩΠΟΣ,"

γιὰ νὰ διαβάσετε τὶ γίνηκε πάρα κάτω.

ΟΙΟΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ,

γράψτε μας νὰ σᾶς... τηλεγραφήσουμε
τὴ συνέχεια.

"Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΤΗΝΑΝΘΡΩΠΟΣ,"

μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλλύτερες δημιουργίες
τοῦ συγγραφέα μὲ τὴ μαγικὴ πέννα :

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου φίλοι κι' ἐχθροί :

Με μεγάλη χαρά σᾶς πληροφοροῦν πὼς ἡ κυκλοφορία τοῦ θρυλικοῦ μας περιοδικοῦ «Γκαουρ-Ταρζάν» μέρα με τὴν ἡμέρα φουντώνει. Τόσο στὴν Ἑλλάδα ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικό.

Πάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ταυτότητες Ταρζανικών καὶ Γκαουρικῶν, ἔχουμε στείλει μονάχα στὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικής.

Ὡς καὶ οἱ φαντάροι μας στὴν Κορέα διαβάζουν τὸν «Γκαουρ-Ταρζάν». Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μᾶς στέλνουν ὠραῖα καὶ συγκινητικὰ γράμματα.

Ἄσπαστε *
*
* Ὅσοι μένουν στὴν Ἀθήνα ἢ στὰ περίχωρα καὶ Προάστεια, ἄς περάσουν νὰ πάρουν τὶς κοντάρες τους.

Σὲ λίγες μέρες θὰ κυκλοφορήσει σ' ὁλόκληρὴ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὁ δεῦτερος τόμος τοῦ «Γκαουρ-Ταρζάν» μετὰ τὰ τεύχη ἀπὸ 13 ἕως 24.

Καὶ τώρα μὴ *
*
* ματιὰ στὴν ἀλλήλογραφία μας :

Ι. Πανουριᾶν. Οἱ φιγοῦρες τῶν ἡρώων μας θὰ κυκλοφορήσουν καὶ σὲ χωρτόνια. Γρήγορα θὰ κυκλοφορήσουν ἐπίσης καὶ τὰ πρωτότυπα Παραμῦθια. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. **Ε. Γιακουμάτον.** Σοῦ ἔστειλα τὶς ταυτότητες. **Α. Ἀντωνόπουλον.** Σ' εὐχαριστῶ. Ταυτότητα σοῦ ἔστειλα. **Θ. Ταβατζήν.** Πινακοθήκη θὰ σοῦ στείλω. **Χ. Κατσάκη.** Πινακο-

θήκη σοῦ ἔστειλα. Φαίνεται πὼς θὰ χάθηκε. **Μ. Γουναρόπουλον.** Σοῦ ἔστειλα μόνο μὴ ταυτότητα. Στείλε τὶς ἀκριβεῖς διευθύνσεις γιὰ τὶς ἄλλες. **Γ. Μπούτσον.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Σοῦ ἔστειλα τὰ τεύχη τοῦ Ποκοπίκο 1-8. **Π. Σκουρῆν.** Ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὸ γράμμα σου μετὰ τὴν ταυτότητα. Σοῦ στέλνω τὰ τεύχη 7, 8, 9 τοῦ Ποκοπίκο. **Ν. Ζωγραφάκη.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. Φωτογραφία μου σοῦ στέλνω θὰ λάβεις καὶ τὸν τόμο. **Ε. Ἀκριτόπουλον.** Γιὰ τὰ 18 τεύχη ποὺ ζητᾶς πρέπει νὰ μᾶς στείλεις δρχ.

27 000 και 4.000 για ταχυδρομικά. Σύνολον δρχ. 31.000. Τις ταυτότητες τις προσφέρω δωρεάν. **Ι. Ιωαννίδην.** Δυστυχώς δεν έφτασε ποτέ στα χέρια μας το γράμμα σου με τις 5000. **Σ. Γιακουμάκον.** Σ' ευχαριστώ για τα καλά λόγια. Πινακοθήκη σου στέλνω. **Ν. Καμτσιώραν.** Για να λάβεις τις ταυτότητες πρέπει να στείλεις καθαρογραμμένα ονόματα κι' άκρ' βείς διευθύνσεις. **Δ. Ντούφαν.** Σ' ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια. **Α. Σούλιον. Π. Κιπαγιαννίδην.** **Αδμαντίαν Σαθοπούλου,** **Κούλαν Καλαπόδη, Ν.**

Βρατσάλην, Κ. Καραμαλίκην, **Κούλα Δερμιτζόγλου, Γ. Σταθόπουλον, Ν. Μανωλάκον, Κ. Μεντέτην, Α. Παπαθεοδώρον.**

Τὰ δικά σας γράμματα είναι από τὰ καλύτερα πού έχω λάβει. Θ' απαντήσω σ' έναν έναν χωριστά με προσωπική μου επιστολή. Όμως κάντε λίγη υπομονή. Είμαι αφάνταστα άπασχολημένος. Πάντως σάς ευχαριστώ μ' όλη μου τήν καρδιά για τὰ τόσα καλά κι' ευγενικά σας λόγια. Ευχαριστώ επίσης κι' όσους μοῦ στείλαν κάρτες κι' ευχές για τὸ Πάσχα.

Ὁ Κοσ ΝΙΚΟΣ

« ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΣΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Αριθμ. τεύχους 30

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 6 ΜΑΪΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Για τή σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Όδός Αγίου Μελετίου 93 β.

Για τήν έκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Αναξαγόρα 20

Προσωρινά Γραφεία :

Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — Αναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω απ' τή Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για ένα χρόνο δρχ. 130.000.

Για τὸ Ἐξωτερικό Δολλάρια 12.

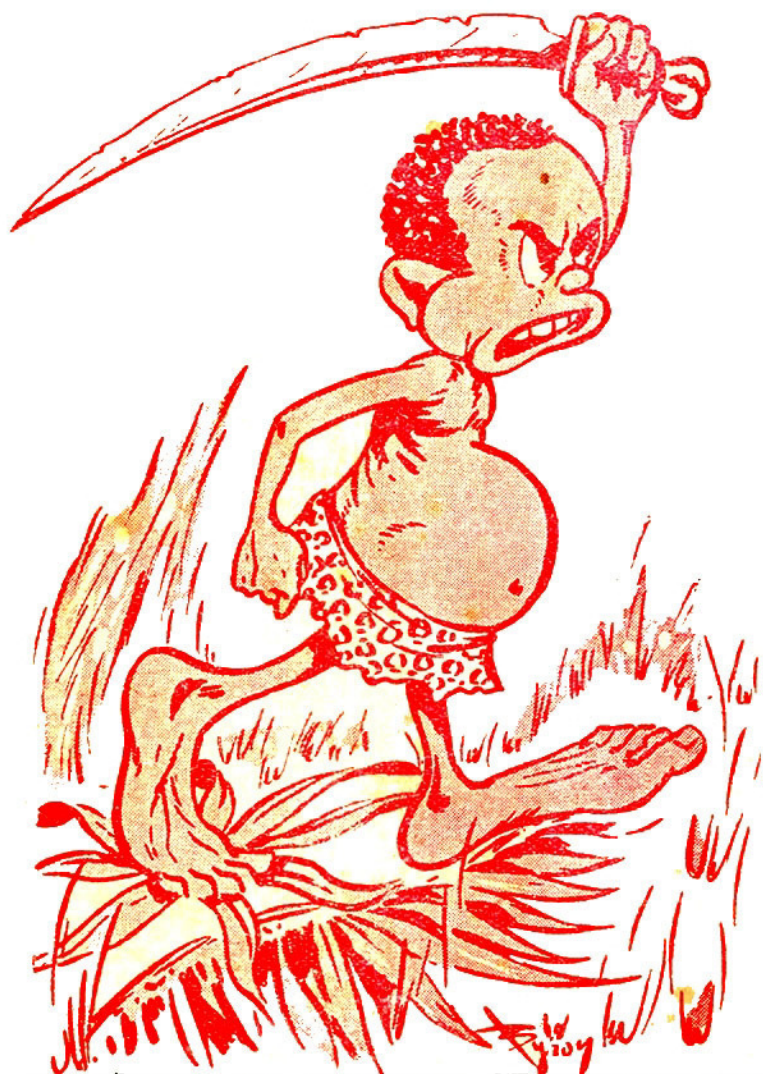
Για όσους εὐχέκουν σὲ Ὅμάδες Γκαουρικῶν ἢ Ταρζανικῶν, δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000